

Arrest

nr. 246 952 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 maart 2020 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat P. ROBERT, die tevens de derde verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 5 februari 2019, verklaren er zich op 22 februari 2019 vluchteling.

1.2. Op 7 januari 2020 werd door de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 8 januari 2020 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.2.1. Ten aanzien van C.A.C.B. (hierna: verzoeker):

“A. Feitenrelaas

*U, C.B.C.A., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 17 juni 1989 in Villanueva Casanari. Toen u 5 jaar was verhuisde u naar Bogota. U studeerde er af aan de middelbare school. Daarna ging u werken als koerier en in een chocoladefabriek. Later ging u een technische scholing volgen aan de universitaire stichting San Mateo. Op 6 november 2015 trouwde u met C.G.C.B.C. (OV n° 8.792.643). Jullie hebben samen een zoon, S. (*23/11/2018, Bogota). Uw vader is overleden en uw moeder woont nog in Bogota. U heeft nog verschillende halfbroers en zussen in Colombia.*

Uw schoonzus D. had problemen met de bende Los Sayayines, meer bepaald met een van de leiders O.. Zo werd zij door hem in een prostitutienetwerk gedwongen, en raakte zo op de hoogte van connecties tussen deze bende en hooggeplaatste Colombianen. Ze slaagde erin uit het netwerk te ontsnappen en verliet in oktober 2017 Colombia. Na haar vertrek kwamen u en uw vrouw zelf in de problemen. U ontving telefoontjes met de vraag waar D. was. Op 1 januari 2018 werd het persoonlijker. U, uw vrouw, schoonzus J. en schoonbroer waren op een finca om samen nieuwjaar te vieren. Op 1 januari 2018 wilden u en uw schoonbroer gaan fietsen toen jullie werden aangesproken door onbekenden. Er werd u gevraagd waar D. was. U en uw schoonbroer werden hierbij geslagen. Na dit incident werden J. en haar man ook thuis bedreigd en ze verlieten Colombia. In maart 2018 kwam de bende naar uw huis. Een van de bendeleden kwam binnen met een pistool. Eens binnen belde hij nog enkele kompanen op. Ze doorzochten uw huis en vroegen naar D.. Uw vrouw B. volgde begin 2018 les bij de cena en ook daar werd ze lastiggevallen. In juni 2018 kwamen bendeleden langs op uw werk. U was bezig in het huis van uw werkgever toen er werd aangebeld. U deed open en twee mannen kwamen binnen die naar D. vroegen. Ze doorzochten de plaats en maakten materiaal kapot. Uw werkgever kon het alarm activeren en de mannen gingen daarop weg. Uw werkgever vond uw aanwezigheid te gevaarlijk en heeft u daarop ontslagen. U kreeg een ontslagvergoeding en u en uw vrouw besloten Bogota te verlaten en naar het huis van haar oom te verhuizen in Cucuta. Toen jullie daar waren werden jullie echter opnieuw bedreigd. De oom van uw vrouw vond het te gevaarlijk worden en wou niet dat jullie nog langer bij hem bleven. Hij zei dat jullie in zijn huis in Venezuela konden verblijven. Jullie gingen naar daar maar een week later begonnen de bendeleden jullie opnieuw op te bellen. Jullie vroegen aan de oom van uw vrouw wat jullie nog konden doen. Hij zei dat jullie met iemand van het parket dienden te gaan spreken. Er kwamen twee mannen tot bij jullie en jullie hebben hen alles verteld over de bende en de bedreigingen. Op een dag kwamen bendeleden ook langs in het huis van de oom in Venezuela. Jullie besloten daarop terug te keren naar Bogota. Eens daar aangekomen begonnen bendeleden jullie opnieuw te bedreigen. Jullie dienden marihuana voor hen te verkopen en meisjes aan te trekken, vermoedelijk voor de prostitutie. Jullie deden dit verschillende maanden. Na de geboorte van uw zoon in november 2018 besloten jullie echter Colombia te verlaten. Via een list slaagden jullie erin paspoorten te verkrijgen en naar de luchthaven te vertrekken. Op 5 februari 2019 verlieten jullie per vliegtuig Colombia en reisden jullie naar België waar jullie diezelfde dag aankwamen. Op 22 februari 2019 dienden u en uw vrouw samen een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Colombia vreest u dat de bende van O. uw zoon S. en/of uzelf iets zal aandoen, dit omwille van de problemen die ze hadden met uw schoonzus D. die bepaalde gevoelige informatie over de bende zou bezitten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel paspoort voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de

Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept voortvloeien uit de problemen van uw schoonzus S.G.S.D. (OV n° 8.547.941).

In hoofde van D. werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielmotieven. Derhalve kan u evenmin een van deze statussen worden toegekend. Immers kan er aan uw problemen geen geloof worden gehecht als er geen geloof kan worden gehecht aan het probleem dat er aan de basis van ligt. Ook in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde problemen baseert die voortvloeien uit de problemen van D. met een criminele bende, werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw schoonzus luidt als volgt:

["]Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vroeg om een vrouwelijke dossierbehandelaar en een vrouwelijke tolk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw vraag ingewilligd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw administratief dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) echter geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Immers dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Colombia een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 a en b van de Vreemdelingenwet dient te koesteren, dit omdat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw problemen met O. en zijn bende. O. zou behoren tot de 'Sayayines Del Bronx', een criminele bende die in 2016 werd opgedoekt in de wijk Bronx in Bogota, en die naar wat u en uw familieleden verklaren verhuisd zou zijn naar andere delen van Bogota (CGVS, p. 13, 14). Zijn bende zou vertakkingen en connecties hebben over heel Colombia zo stelt u. Bij onderzoek naar deze bende werd er vastgesteld dat zij zich bezighielden met foltering en dergelijke meer (CGVS, p. 14, 15; zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gezien de aard en reputatie van deze bende zijn uw verklaringen over uw problemen hiermee niet overtuigend.

U zou O. via een collega, Ja., leren kennen hebben. Jullie werkten in de maand december in een kledingwinkel in het centrum van Bogota, een kledingwinkel die u vreemd genoeg niet bij naam kan noemen (CGVS, p. 15). Tijdens jullie middagpauze gingen jullie samen eten en werd u voorgesteld door Ja. aan O. (CGVS, p. 11, 12). Zij zou u voor hem gewaarschuwd hebben en u ook verteld hebben dat hij een gevaarlijk persoon is (CGVS, p. 15). Desondanks bracht u sindsdien elke middag door met O.. Hij wou u versieren. Ja. liet u met hem alleen (CGVS, p. 12), wat op zich al merkwaardig is daar ze wist wat voor gevaarlijk persoon hij was. Op het einde van de maand wou O. met u uitgaan. U weigerde aanvankelijk maar hij dwong mee te gaan naar een bar waar u heel de avond met een ongelukkig gezicht bleef zitten tot O. u naar huis bracht. Thuis aangekomen begon hij u te betasten en kwam uw moeder tussen. Hij sloeg uw moeder en uitte bedreigingen met zijn wapen (CGVS, p. 12). Na dit voorval verdween O. (CGVS, p. 17). U ging toen ook geen klacht neerleggen tegen hem (CGVS, p. 16). Vervolgens ging u enkele maanden studeren in de stad Medellin (CGVS, p. 12, 16). Hier kende u geen enkel probleem en kwam O. u er ook niet zoeken (CGVS, p. 17). Hij zou wel verschillende keren aan uw moeder hebben gevraagd waar u was, ook al was ze naar een andere woning verhuisd (CGVS, p. 12). Uw moeder zou uiteindelijk verhuisd zijn naar Barranca. In Barranca kende ze geen problemen maar op een dag zag ze er wel O. en zijn mannen (zonder dat ze haar iets deden), waarop ze schrik kreeg en terugkeerde naar Bogota (CGVS, p. 16, 17). In Bogota komen ze uw moeder ook niet meer opzoeken of lastig vallen, wat uitermate vreemd is gezien ze dit voordien wel herhaaldelijk deden, zelfs in die mate dat uw moeder tijdelijk elders haar toevlucht zocht (CGVS, p. 17; N., p. 11, 13). Uiteindelijk verliet uw

moeder Colombia, op een moment dat de situatie zich gestabiliseerd leek te hebben. Het is echter merkwaardig dat O., mocht hij u per se gezocht hebben, wel uw moeder weet te vinden in Barranca maar niet u in Medellin, terwijl u zegt dat deze criminele organisatie banden heeft in alle provincies van Colombia (CGVS, W., p. 22, G., p. 11). Het is eveneens merkwaardig dat O. u niet gaat zoeken bij uw halfzussen die ook in de stad wonen. Pas nadat u in september 2017 bent kunnen ontsnappen uit het huis waar u door hem was opgesloten gaat hij bij uw zussen naar u zoeken (CGVS J., p. 22, 23). Het is nog opmerkelijker dat u in de zomer van 2016, na 6 maanden verblijf in Medellin, terugkeert naar Bogota en helemaal niks verneemt van O.. U kan weer ongestoord in Bogota wonen en kan zelfs trouwen met P.P.W.A. in augustus 2016. In december 2016 gaat u zelfs terug werken in de winkel waar u eerder met Ja. werkte en waar O. met u afsprak, toch weet hij u dan ook niet te vinden. Pas in februari 2017 wordt u door een van zijn mannen op straat opgemerkt en komt u weer in het vizier van O. (CGVS, p. 12, 17). Dit is merkwaardig omdat u verklaart dat O. u heel de tijd was blijven zoeken, en dat u een obsessie voor hem was geworden (CGVS, p. 12, CGVS N., p. 12). Mocht O. inderdaad zo naar u op zoek zijn geweest en ook zo machtig zijn zoals u beweert kan het niet moeilijk geweest zijn om u te vinden, zeker niet wanneer u weer op dezelfde plaats gaat wonen en werken. Dit alles doet vermoeden dat u geen belangrijk target was voor deze O., voor zover aangenomen wordt dat u door hem en zijn bende gevisieerd werd. U kan ook niet zeggen of uw vriendin Ja. ooit problemen heeft gekend met O. (CGVS, p. 15). Men kan echter wel aannemen dat u hiernaar zou geïnformeerd hebben aangezien jullie collega's waren en zij u ook voor hem had gewaarschuwd. Bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast is het merkwaardig dat O. en zijn bendeleden uw man, W.A., nooit hebben lastiggevalen toen u nog in Colombia was (CGVS, p. 26). Nochtans zijn jullie gehuwd in augustus 2016, woonden jullie nadien (en kort ervoor al) samen en verliet u Colombia pas in oktober 2017. Indien O. u als zijn vriendin wou bezitten of u in de prostitutie wou dwingen zoals later bleek zou het niet onlogisch zijn dat hij eerst komaf maakt met zijn grootste concurrent, met name uw echtgenoot. Gezien u verklaarde dat hij verbonden is aan een machtige bende in de stad kan het niet zo moeilijk zijn geweest uw man te viseren. Echter hebben O. en zijn mannen **nooit iets tegen uw man ondernomen tot kort voor hij zelf het land verliet**, zo verklaarde u (CGVS, p. 18, 27). U verwijst enkel vaagweg naar vragen die gesteld werden, ook bij zijn werk, en dat zijn neef werd vermoord, dit gebeurde echter na uw vertrek. Wanneer u gevraagd wordt naar de reden van uw man zijn vertrek uit Colombia haalt u bovendien slechts aan dat hij u miste en jullie kind wou zien, u maakt vreemd genoeg geen melding van zware problemen voor hem (CGVS p. 27). Het is dan ook zeer opvallend dat uw man tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel melding maakt van **bedreigingen en aanvallen door de mannen van O. in de periode van uw vertrek tot aan zijn eigen vertrek**. Tijdens uw verdwijning zouden zogenaamde vrienden van u hem komen vragen zijn waar u was (CGVS W. p. 11). Hoewel ze zich in het begin vriendelijk gedroegen zouden ze steeds vijandiger geworden zijn, zo verklaarde uw man. Hij zou zelfs zijn werk verloren zijn en ondergedoken hebben moeten leven (CGVS W., p. 11-13). Dat u van dit alles niks heeft gezegd, hoewel u er uitdrukkelijk naar werd gevraagd, en hoewel uw man enkele weken voor uw gehoor op het CGVS ook in België was, is merkwaardig en komt de geloofwaardigheid van jullie problemen niet ten goede.

Uw man zou volgens uw verklaringen ook niet op de hoogte geweest zijn van uw problemen en het feit dat u maandenlang voor O. gedwongen diende te werken in een bar waar vrouwen werden geprostitueerd (CGVS, p. 18, 20, 25), een bar waarvan u overigens de naam niet kan zeggen (CGVS, p. 24). Hij dacht dat u in een callcenter werkte en onregelmatige uren had. U hield al die maanden de schijn op, **de zondag brachten jullie samen door** omdat jullie toen niet werkten (CGVS, p. 26). Het viel uw man ook niet op dat u vanaf april/mei dat jaar geen volwaardig loon meer kreeg en slechts af en toe geld overmaakte, zo verklaarde u (CGVS, p. 19). Dit is allemaal enigszins merkwaardig. Hij merkte ook niets van de verschillende verkrachtingen en mishandelingen die u in die verschillende maanden dat u in die bar werkte hebt ondergaan. Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen. U zou hem na de eerste verkrachting, waarbij u ook geslagen werd, gezegd hebben dat u overvallen was (CGVS p. 18). Hoewel misschien kan aangenomen worden dat uw echtgenoot dit eenmalig zal geloofd hebben, rijzen er toch ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u nadien nog drie keer door O. werd verkracht zonder dat uw man dit blijkbaar had gemerkt (CGVS p. 20). U had overigens uw zussen wel ingelicht na die eerste verkrachting, maar ook zij zouden blijkbaar niks hebben meegedeeld aan uw man, wat eveneens opvallend is (CGVS p. 19). Indien u werkelijk gevisieerd werd door iemand die tot dergelijke bende behoort zou men toch verwachten dat alle onmiddellijke betrokkenen op de hoogte zouden worden gebracht van de problemen, in de eerste plaats uw man, al was het maar omdat hij ook risico liep vervolgd te worden door hen. Uw man verklaarde dan weer dat u onregelmatige uren had maar dat jullie **op zaterdag** tijd hadden om tijd met elkaar door te brengen (CGVS W., p. 20), en niet de zondag. Hij voegde er ook aan toe dat jullie relatie erop achteruit ging en het niet meer goed zat (CGVS W., p. 10), iets waar u echter niks van verteld heeft. Het is dan ook merkwaardig dat u dit zelf niet

vertelde aan het CGVS. Hoewel jullie slechte relatie en weinige contacten in die periode een invloed kunnen gehad hebben op wat uw man opmerkte, blijft het vreemd dat uw echtgenoot, met wie u samenwoonde, alleen zou gemerkt hebben dat jullie relatie slechter liep en dat hij van uw zware moeilijkheden en fysieke geweld dat u onderging toen amper iets zou gemerkt hebben (CGVS W.n p. 11-13). Het is bovendien frappant dat uw man nooit iets heeft gemerkt van al de problemen daar u verklaart dat u de hele tijd gevolgd en gecontroleerd werd door de mannen van O., die bovendien gewapend waren. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u zowat continu in de gaten werd gehouden door mannen van die bende, zelfs in die mate dat u er niet meer in slaagde ongezien naar het parket te stappen om klacht in te kunnen indienen (CGVS p. 25). De vraag rijst eveneens waarom O. die vijf maanden dat u in zijn bar tewerkgesteld was het risico neemt u elke dag naar huis te laten gaan, naar uw echtgenoot en familie, terwijl u in die periode getuige zou zijn geweest van verschillende misdrijven waarbij hooggeplaatste of belangrijke personen, zelfs politici of militairen zouden betrokken zijn. Even goed had hij u op dat moment al kunnen vasthouden, dat dit niet gebeurde zet uw verklaringen hieromtrent verder op de helling.

Bovendien heeft u van de nochtans ernstige problemen in de periode februari 2017 tot uw vasthouding door hem in september 2017 met geen woord gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vermeldde er dat u O. had leren kennen in 2015 en hij u lastigviel en u vervolgens verhuisde naar Medellin. Na uw terugkomst uit Medellin in juni 2016 dacht u dat uw problemen voorbij waren. Vervolgens vatte u uw relaas weer aan in september 2017, maar **over de tussenperiode zei u niks** (zie verklaring DVZ, vraag 5). Ook uw familieleden maken op DVZ geen enkele melding van het feit dat u verschillende maanden gedwongen in een (prostitutie)bar diende te werken voor O. waar u blijkbaar getuige was van bepaalde onfrisse zaken (zie Verklaringen DVZ moeder punt 5, zus J. punt 5). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u dit dan niet heeft verteld op DVZ zegt u dat u toen enkel de hoofdzaken moest weergeven (CGVS, p. 19). Deze verklaring kan niet worden gevolgd. Mocht u inderdaad maandenlang gedwongen tewerkgesteld zijn door O. in een dergelijke bar, met alle gevolgen van dien, kan verwacht worden dat u dit zal vermeld hebben, zeker aangezien deze feiten verder leidden tot uw opsluiting in het huis en het mogelijke plan u te verkopen aan een prostitutienetwerk. Het is immers tijdens uw tewerkstelling in die bar dat u bepaalde zaken en feiten te weten bent gekomen over O., zijn criminele daden en zijn connecties met vermoedelijk hoge figuren binnen de politiek en/of het leger, die u niet mag verder vertellen. U gaf dit ook op als reden voor het feit waarom u vreest dat O. u nooit met rust zou laten, mocht u ooit willen terugkeren naar Colombia (CGVS p. 28). Ook uw echtgenoot verklaarde dat die bende banden zou hebben met bepaalde politici of militairen en dat u bepaalde zaken wist over hun activiteiten (zie CGVS W. p. 17-18), en uw zus beweerde dat u toen belangrijke personen zag en wie betrokken was bij zijn criminele activiteiten (CGVS J. p. 10; CGVS G. p. 12). Hierbij dient te worden vermeld dat u geen verdere details over de identiteit van die betrokken personen gaf (CGVS p. 28, 18). Ook uw zus verklaarde niet te weten om wie het ging (CGVS J. p. 10). Bovendien werd er u door DVZ duidelijk gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u bovendien dat u op DVZ de belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Colombia kunnen vertellen had (CGVS, p. 3). Het lijkt er dan ook op dat u deze tewerkstelling in de bar hebt toegevoegd om uw asielrelaas te versterken, dit heeft dan ook een negatieve impact op de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven kan u niet zeggen wanneer u juist ontvoerd en opgesloten werd. Het zou begin september 2017 zijn geweest, maar u kan dit niet concreter preciseren (CGVS, p. 19). U kan enkel zeggen dat u er 3 dagen heeft vastgezeten (CGVS, p. 21). Uw man kan het evenmin precies zeggen. Hij zegt trouwens afwisselend dat u bent verdwenen in augustus, september of oktober (CGVS W., p. 19, 20). Bovendien zegt uw man spontaan helemaal niks over het feit dat u ontvoerd werd door O. en door hem werd opgesloten en was kunnen ontsnappen. Nochtans verklaarde hij dat u hem alles had verteld eens hij hier was (CGVS W. p. 11, 15). Ondanks herhaalde vragen door het CGVS wat er u was overkomen vlak voor uw vertrek uit Colombia sprak uw echtgenoot niet onmiddellijk over de opsluiting uit dat huis en uw ontsnapping (CGVS W. p. 19). Pas nadat hem nadrukkelijk wordt gevraagd "werd uw vrouw ontvoerd" geeft hij een bevestigend antwoord (CGVS W., p. 19, 20). Men zou verwachten dat over dergelijke ingrijpende gebeurtenis als een opsluiting/verdwijning van enkele dagen coherente verklaringen worden afgelegd, gezien de impact van dergelijke gebeurtenis. Verder kan u ook niet zeggen waar u werd vastgehouden en van welke plaats u bent kunnen ontsnappen (CGVS, p. 20). U kon ontkomen aan uw ontvoerders doordat een van de vrouwen die net zoals u zat opgesloten een aanval kreeg. Hierdoor ontstond er chaos en kon u via de garage, waar de sleutels lagen, ontkomen (CGVS, p. 13, 21). Het is echter weinig aannemelijk dat een bende zoals de 'Sayayines Del Bronx' zo amateuristisch tewerk zou gaan. Volgens uw verklaringen werden jullie slechts bewaakt door 3 vrouwen, maar zaten jullie daar met 15 à 20 meisjes en vrouwen opgesloten (CGVS, p. 21, 22). Men zou verwachten dat er zwaardere veiligheidsmaatregelen genomen werden, zeker daar u er ook een doos met paspoorten zag staan en

het blijkbaar de bedoeling was jullie te verkopen (CGVS, p. 13, 21). Er zal dus vermoedelijk met deze handel veel geld mee gemoeid zijn geweest. Het is niet aannemelijk dat een dergelijke bende zo roekeloos omspringt met hun materiaal en "kapitaal". Wat er ook van zij, vervolgens bent u gaan lopen maar u weet niet waar u was, u heeft aan niemand iets gevraagd. U ging rende een goeie 5 minuten hard door (CGVS, p. 22, 23) en kwam toen in een wijk die u kende, San Bernardino (CGVS, p. 22, 23). Dat u er dan geen enkel idee van heeft van waar u ontsnapt bent is opmerkelijk. U zou vervolgens naar uw zus gebeld hebben vanuit een telefooncabine. Wanneer er u wordt gevraagd hoe u kon bellen zonder te betalen in een telefooncabine stelt u dat het geen telefooncabine was maar een telefooncentrale (CGVS, p. 22, 23). U vroeg ook toen niet waar u eigenlijk was. Het is hierbij ook opmerkelijk dat O. en zijn mannen vervolgens nog twee dagen gewacht hebben alvorens bij uw zus langs te gaan en te vragen waar u was (CGVS G., p. 9, J., p. 9, 17). Indien u inderdaad zo belangrijk voor hen was zou het aannemelijker zijn dat ze onmiddellijk actie ondernemen. Bovendien is er in de maand dat u nadien ondergedoken leefde in Villavicencio niks meer voorgevallen, ondanks het feit dat u twee keer bent teruggekeerd naar Bogota om uw reis te regelen (CGVS, p. 26). Alleen mensen in uw familie zouden gevraagd hebben waar u was (CGVS p. 26). Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw relaas evenmin ten goede.

Verder legde u ook vage verklaringen af over de situatie van uw man na uw verdwijning. Uit uw relaas blijkt dat u na uw ontsnapping onmiddellijk uw zus J. contacteerde die u hielp met geld en dat u naar een andere regio vluchtte waar u nog een tijd verbleef voor u het land verliet (CGVS p. 13). Gevraagd wat uw man dan gedaan had toen u zo plots verdween geeft u aan het niet te weten, u voegde er nog aan toe te denken dat hij bezorgd was (CGVS p. 18). Gevraagd of u zich dan niet geïnformeerd hebt verklaarde u nog dat hij uw zussen had gebeld en dat hij gewoon dacht dat u verdwenen was, toch een opmerkelijk lakse reactie gezien jullie een gehuwd koppel zijn. Uw man is al op 13 juli 2018 aangekomen in België, ruim twee weken voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Er kan dan ook worden verwacht dat jullie over al deze zaken, die een grote impact hebben gehad op jullie leven, wel grondig zullen hebben gesproken, te meer u uw man niet meer had gezien voor u Colombia verliet. Uw man blijkt ook maar weinig pogingen te hebben ondernomen om u te zoeken, zo dacht hij dat u uw facebook geblokkeerd had en deed hij geen verdere pogingen omdat hij vermoedde dat u een andere man had (CGVS W. p. 21). Ook al had hij die vermoedens, dan nog is het merkwaardig dat hij niet meer pogingen deed met u in contact te komen, al was het maar om duidelijkheid te hebben over jullie relatie. Uw zus verklaarde hieromtrent dat uw man hen wel belde en vroeg waar u was, maar dat ze zeiden het niet te weten. Ook stelde ze nog niet te weten wat hij allemaal ondernam om u te zoeken omdat ze niet heel close waren (CGVS J. p. 12). Het blijft echter merkwaardig dat uw man buiten dit alles zou gehouden zijn en er blijkt uit uw verklaringen en die van uw zus ook geen reden waarom. Het feit dat uw zus en man niet close waren kan maar moeilijk aanvaard worden als een geldige reden om dergelijke belangrijke zaken voor hem te verzwijgen. Ook dit zet de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder op de helling.

Daarnaast zijn uw verklaringen over het al dan niet klacht te hebben ingediend eveneens opmerkelijk te noemen. U stelt dat u in eerste instantie geen klacht ging indienen omdat u dacht dat de avances en bedreigingen van O. niet zo ernstig waren en het wel over zou gaan (CGVS p. 18). Ook uw zus was die mening toegedaan (CGVS J., p. 14). Pas in februari 2017, toen O. u weer begon lastig te vallen, zou u een poging hebben ondernomen klacht in te dienen. De politie zou u doorgestuurd hebben naar het parket. Omdat u hiervoor vroeg diende op te staan is het er niet meer van gekomen (CGVS, p. 16, 25). Dit is een merkwaardige en eerder lakse houding. U voegde eraan toe dat u steeds in de gaten werd gehouden en dat het dus moeilijk was om klacht in te dienen (CGVS, p. 18, 25), nochtans bent u er in februari 2017 dan wel in geslaagd naar het politiecommissariaat te gaan. Hierop verder doorgevraagd ontkende u ook dat hij u dag en nacht volgde, en gaf u enkel aan het gevoel te hebben dat O. alles wist wat u deed. Na de verkrachting in juli 2017 ging u evenmin klacht indienen, omdat het niet ging (CGVS, p. 19). Volgens uw moeder werd dit niet gedaan omdat klacht neerleggen in Colombia een lange procedureslag is (CGVS N., p. 6, 14), ze niet willen helpen en het het risico niet waard is om te nemen. Volgens uw schoonbroer G. ging u dan weer geen klacht indienen omdat het de situatie alleen maar zou verergeren (CGVS G., p. 9). Uw zus J. stelde op haar beurt dat O. u verteld had dat hij contacten had binnen de politie en dat u dus beter geen klacht ging indienen (CGVS J., p. 11). Dit zijn allemaal uiteenlopende redenen. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de politie van Bogota in 2016 een grootschalige actie had opgezet tegen de 'Sayayines Del Bronx', de bende waar O. zou toebehoren, dat ze dan niet zouden willen helpen, het tijdsverlies is (CGVS, p. 25) of dat het een maat voor niks is kan niet helemaal worden gevolgd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn. Zo kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw moeder, zussen en man hebben gekend in Colombia. Volgens uw verklaringen laten O. en zijn mannen uw familie bijna 6 maanden ongemoeid. Maar op het moment dat

uw man Colombia wil verlaten duiken er nieuwe problemen op (CGVS, p. 14). Uw man verbleef kort voor zijn vertrek samen met zijn neef in een hotel, zo stelt u. Zijn neef verliet als eerste het hotel en uw man bleef er nog (CGVS, p. 14). Vervolgens hoorde uw man dat zijn neef was **gedood met een messteek in het hart** (CGVS, p. 28). U denkt dat dit gebeurde omdat hij mogelijk werd aangevallen door uw belagers en uw man zijn neef van het opvliegende type is (CGVS, p. 29). Uit de verklaringen van uw man blijkt dat zijn neef niet werd neergestoken maar **neergeschoten** met één kogel (CGVS W., p. 16). Zijn neef had het hotel verlaten in de kleren van uw man. Nadat zijn neef het hotel had verlaten verliet uw man het hotel en ging hij naar een ander hotel waar hij verbleef tot de dag van zijn vertrek (CGVS W., p. 14, 15). De mannen van O. dachten dat de neef uw man was en vermoedelijk hebben zij hem vermoord. Zijn lichaam was ergens teruggevonden. Deze tegenstellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit element van uw asielaanvraag verder.

Bovendien is het niet aannemelijk dat mocht O. u daadwerkelijk willen vinden hij eerst nog 4 maanden wacht na uw vertrek alvorens enige echte actie te ondernemen tegen uw familie (CGVS, p. 27). Hoewel ze intussen tijd wel bleven vragen naar u hebben ze verder niks ondernomen. Daarnaast is het merkwaardig dat uw zus B. nog zolang in Bogota, Colombia is blijven wonen, daar ze volgens uw verklaringen nog steeds wordt gecontroleerd door de bende van O.. U en uw zus J. proberen dit te verklaren door te stellen dat uw zus B. de economische middelen niet heeft om tot België te komen (CGVS, p. 28; CGVS J., p. 20). Echter kan dit niet volledig overtuigen. Ze zou ook naar een andere Colombiaanse stad kunnen gaan om haar leven veilig te stellen. Zo had u bijvoorbeeld geen problemen toen u in 2016 verschillende maanden in Medellin verbleef, en ook voor uw vertrek had u geen problemen toen u in Villavincencio was. Het dient gezegd dat het niet aannemelijk is dat de bende van O., die verbonden zou zijn aan de 'Sayayines Del Bronx', geen actie onderneemt tegen uw familie maar hen wel meer dan een jaar lang blijft schaduwen. Indien u daadwerkelijk van dermate groot belang of risico voor hen bent zou men verwachten dat ze sneller, harder en concreter actie zouden ondernemen, ook tegen uw familieleden. Dit kan voor een bende zoals die van O. geen probleem zijn. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met hen verder.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u O. en zijn bende dient te vrezen bij een terugkeer naar Colombia. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Uw vliegtuigticket toont aan dat u met het vliegtuig naar België bent gekomen. De foto's van uw verwondingen die uw moeder neerlegt om uw problemen aan te tonen kunnen evenmin bovenstaande conclusie ombuigen. Vooreerst is nergens te zien dat het foto's zijn van u aangezien u niet herkenbaar bent op de foto's. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Voor zover aangenomen wordt dat u wel degelijk op de foto's staat, moet worden gesteld dat u deze verwondingen ook op een andere manier hebt kunnen oplopen. U legt ook geen medische of psychologische attesten neer die uw verklaringen omtrent de opgelopen verwondingen en mishandelingen kunnen ondersteunen.[4]

Aangezien er aan deze problemen die aan de basis van uw problemen geen geloof kan worden gehecht kan er logischerwijs ook geen geloof worden gehecht aan uw problemen die hieruit voortvloeien. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nogmaals bevestigd door onderstaande vaststellingen gedaan in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van uw vrouw C.G.C.B.C., zoals u hieronder kan lezen:

[4]Aangezien er aan de problemen van uw zus met een criminele bende geen geloof kan worden gehecht kan er logischerwijs ook geen geloof worden gehecht aan uw eigen problemen met dezelfde bende die hier verder uit voortvloeien. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nogmaals bevestigd door onderstaande opmerkelijke vaststellingen.

Tussen 1 januari 2018 en maart 2018 kenden jullie geen problemen, zo blijkt uit de verklaringen door uw echtgenoot (CGVS Carlos, p. 11). Nochtans werden hij en uw schoonbroer al eerder door de bende bedreigd en geslagen tijdens de nieuwjaarsnacht toen deze niet wilden zeggen waar D. was. Daarnaast zitten er tussen de verklaringen van u en uw man enkele tegenstrijdigheden die op z'n minst opmerkelijk te noemen zijn. U verklaart dat uw man **meerdere keren op zijn werk werd lastiggevallen** door enkele leden van O. zijn bende (CGVS, p. 16). In **april 2018** zouden ze op zijn werkplaats zijn langsgekomen waardoor uw man zijn werk verloren heeft (CGVS, p. 16). U kan echter niet zeggen wat er precies is gebeurd, uw man zou dat niet echt hebben gezegd, wat op zich al merkwaardig is gezien jullie beiden door deze bende werden bedreigd (CGVS, p. 16). Uw man verklaarde dan weer dat dit gebeurde in **juni**

2018 (CGVS Carlos, p. 7), en dat hun bezoek **slechts eenmaal is voorgevallen** (CGVS Carlos, p. 5). Dat jullie onderling tegenstrijdige verklaringen geven over hetzelfde incident ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen met deze bende verder. Vervolgens verklaart u dat jullie naar Cucuta gingen naar het huis van uw oom (CGVS, p. 6). Jullie zouden daar ongeveer een **maand-één-half gebleven** zijn (CGVS, p. 6) en dit vanaf **juni/juli tot midden augustus** (CGVS, p. 6, 13). Daarna reisden jullie door naar **Venezuela waar jullie 20 dagen** verbleven in een huis van uw oom (CGVS, p. 6, 13). Eind augustus of begin september (2018) keerden jullie terug naar Bogota (CGVS, p. 14). Uw man verklaarde op zijn beurt dat jullie **in juli naar Cucuta gingen maar er minder dan een maand verbleven** hebben (CGVS C., p. 7). Vervolgens gingen jullie volgens hem **voor 1 week naar Venezuela** (CGVS C., p. 8). Volgens zijn verklaringen keerden jullie mogelijk al in juli terug naar Bogota (CGVS C., p. 8). Dat jullie dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen over de duur en het moment van jullie verblijf in Cucuta en Venezuela is merkwaardig en toont nogmaals de ongeloofwaardigheid van jullie relaas aan.

Verder stelt u dat u in Venezuela een klacht liet optekenen bij een man die uw oom kende (CGVS, p. 14). U weet niet wat deze man precies deed of wat zijn exacte functie was, u denkt dat hij bij het parket werkte (CGVS, p. 14), maar hij nam uw verklaring af die u later nog zou moeten gaan bevestigen bij de politie in Colombia (CGVS, p. 14). Jullie stapten echter nooit naar de politie. Uw man weet evenmin welke functie de persoon had aan wie u alles vertelde (CGVS C., p. 9-10), hij zegt dat het “ambtenaren of zo” waren. Bovendien stelt hij dat ze met twee langskwamen om dit te noteren terwijl u maar sprak van één man (CGVS C., p. 9). Jullie zouden zelfs bedreigd zijn in Venezuela door leden van deze bende. Ze zouden eenmaal zijn langsgesproken bij het huis en jullie bedreigd hebben en gevraagd terug te komen naar Bogota (CGVS, p. 15). Het is opmerkelijk dat uw man in eerste instantie niks over hun bezoek aan jullie verblijfplaats in Venezuela vertelde (CGVS C., p. 6). Hij beweerde namelijk eerst dat jullie besloten terug te keren naar Bogota na het afleggen van een verklaring (CGVS C. p. 6). Het is maar op het moment dat hem nadrukkelijk door het CGVS wordt gevraagd of de bendeleden ook langskwamen in Venezuela dat hij bevestigend antwoordt (CGVS C., p. 8). Dat uw man spontaan niet vermeldde dat jullie ook bezoek hadden gekregen van deze bende in Venezuela bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van jullie relaas. Daarnaast vertelden uw familieleden in België tijdens hun persoonlijk onderhoud niet dat u en uw man destijds in Cucuta of Venezuela waren, maar verklaarden ze dat jullie in Bogota waren (CGVS D., p. 10, CGVS J. p. 6). Nochtans werden ze gehoord in de periode dat u zich volgens uw verklaring buiten Bogota bevond (31/7/2018) en waren uw familieleden hiervan op de hoogte zo stelt u (CGVS, p. 14).

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u geen klacht heeft ingediend tegen deze bende (CGVS, p. 14, 19). Echter valt er in de verklaring die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te lezen dat u terugkeerde van Venezuela naar Colombia en een klacht heeft ingediend bij het openbaar ministerie (zie verklaring DVZ, vraag 5). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar kan geen verschoning geven voor deze tegenstelling. U stelt enkel dat dit niet zo is, er is geen klacht ingediend, maar kan niet zeggen waarom dit dan wel anders staat genoteerd in uw verklaring voor DVZ (CGVS, p. 19). U ondertekende deze verklaring trouwens voor akkoord en stelde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het onderhoud op DVZ goed was verlopen (CGVS p. 3). U biedt aldus geen verduidelijking voor deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u en uw man marihuana zouden hebben moeten verhandelen voor deze bende (CGVS, p. 10, 12 en CGVS C., p. 6). Immers, zo blijkt uit de verklaringen van u en uw familieleden, betreft het een bende met veel macht en leden, het is dan ook niet duidelijk waarom ze jullie, als mensen die door hen werden bedreigd, deze taak zouden hebben laten uitvoeren. Ze zouden ermee gedreigd hebben de familie van uw man iets aan te doen mochten jullie niet gehoorzamen. Het is dan ook bevreemdend dat zijn familie na jullie vertrek geen problemen heeft gekend (CGVS, p. 19, CGVS C., p. 17). Nochtans zijn jullie tegen de zin van de bende vertrokken en hebben jullie zelfs een lading drugs in de vuilbak gegooid, iets wat ze zeker niet ongestraft zouden laten passeren (CGVS, p. 17) en CGVS C., p. 11).

Verder kunnen er ook nog enkele opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw vertrek uit Colombia gemaakt worden. Zo regelden jullie jullie vertrek met behulp van uw nicht die met een ziekenwagen reed (CGVS, p. 18). Uw zoon was vaak ziek en diende af en toe naar het ziekenhuis te gaan. U maakte op een keer van de gelegenheid gebruik om uw paspoort te regelen, in december 2018 werd het uitgereikt (CGVS, p. 18). Jullie dienden op die manier te handelen omdat uw woning volgens uw verklaring continu in de gaten werd gehouden door de bende. Het is opmerkelijk dat uw nicht, met wie u overigens geen goede band had (CGVS, p. 9), ermee instemt u per ziekenwagen naar het paspoortkantoor te brengen of dat dit geen wantrouwen zou opwekken bij de bende. Op de dag van jullie vertrek gaven jullie jullie koffers aan de buurvrouw die ze naar de luchthaven zou brengen (CGVS, p. 17, 18), uw man zegt dan weer dat de koffers aan een buurman werden gegeven (CGVS C., p. 7). Onderweg naar de luchthaven werden jullie achtervolgd door de bende en ingehaald en dienden jullie van taxi te wisselen

(CGVS, p. 18, CGVS C., p. 6). In eerste instantie wilde de taxichauffeur jullie niet naar de luchthaven brengen maar naar de politie (CGVS, p. 18, CGVS C., p. 6). U kon hem overtuigen om toch naar de luchthaven te rijden. Hij regelde daarop met zijn collega-taxichauffeurs dat ze de bendeleden zouden belemmeren (CGVS, p. 18, CGVS C., p. 6). Dergelijke spectaculaire manier van ontsnappen is uiterst merkwaardig. Aangezien bendes in Colombia geen al te zachte reputatie hebben is het niet aannemelijk dat taxichauffeurs voor enkele onbekenden als jullie dergelijke risico's zouden nemen. Immers zouden ze gemakkelijk door jullie te helpen zelf slachtoffer kunnen worden van de bende. Bovenstaande vaststellingen tonen eens te meer de ongeloofwaardigheid van het relaas aan.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u O. en zijn bende dient te vrezen bij een terugkeer naar Colombia. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Het uittreksel van het huwelijksregister toont uw huwelijk met C.B.C.A. aan. Het uittreksel van de burgerlijke stand van uw zoon toont zijn identiteit aan. De vliegtuigreservatie toont aan dat u een reis reserveerde om met het vliegtuig naar België te reizen. Van de aangehaalde problemen met een criminele bende kan u geen enkel begin van bewijs aanbrengen.[¹]

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u O. en zijn bende dient te vrezen bij een terugkeer naar Colombia. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Het document dat u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kan bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden hier niet betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie

in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

In het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw schoonmoeder N.J. (OV 8.547.912), uw schoonzus J.A. (OV 8.610.179), uw schoonbroer G.A. (8.610.179), en uw schoonbroer W.A. (OV 8.703.217) werd er eveneens overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2.2. Ten aanzien van B.C.C.G. (hierna: verzoekster):

“A. Feitenrelaas

U, C.G.C.B.C., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 9 januari 1991 in Bogota. U ging er naar de middelbare school en studeerde 4 semesters aan de universiteit. Vervolgens

ging u werken. U werkte als verkoopster en werkte samen met uw moeder in haar envuelto- bedrijfje. Later bleef u thuis en maakt u kledij. U volgde hiervoor ook een opleiding industriële confectie van maart tot juni 2018. Uw ouders zijn gescheiden. Uw moeder G.B.N.J. (OV n° 8.547.912) is hier in België sinds oktober 2016, uw vader is nog in Colombia. Uw halfzus S.G.S.D. (OV n° 8.547.941) diende in België op 1 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in, samen met uw moeder. Uw zus C.G.J.A. (OV n° 8.610.179) en haar echtgenoot G.A. (OV n° 8.610.179) dienden in België op 23 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in. De echtgenoot van D., P.P.W.A. (OV n° 8.703.217) is eveneens in België en diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 september 2018. U bent op 6 november 2015 getrouwd met C.B.C.A. (OV n° 8.792.643) die samen met u een verzoek om internationale bescherming indiende. Jullie hebben samen een zoon S. (°23/11/2018, Bogota).

Uw zus S.D. had problemen met de bende Los Sayayines, meer bepaald met O., een van de leiders. Ze was in zijn prostitutienetwerk beland en werd door hem mishandeld en misbruikt, maar was kunnen ontsnappen. Ze was op die manier wel op de hoogte geraakt van connecties tussen deze bende en hooggeplaatste Colombianen. Nadat D. hierom in oktober 2017 het land had verlaten begonnen u en uw man ergens in december 2017 problemen te kennen. Bendeleden vielen u thuis en op het werk lastig. Ze vroegen naar uw halfzus en bleven jullie bedreigen omdat ze dachten dat D. bepaalde informatie bezat. Op 1 januari 2018 was u samen met uw zus J. en haar man op een finca om nieuwjaar te vieren. Toen uw man en uw schoonbroer wilden gaan fietsen werden ze aangesproken en geslagen door mannen die achter D. aan zaten. Uw zus zou de bende nog van alles verschuldigd zijn en over gevoelige informatie beschikken. Ook op straat en bij het gebouw van uw opleiding werd u verschillende keren aangesproken en bedreigd. Uw zus J. verliet enkele maanden later Colombia omdat haar gezin werd bedreigd. Op een dag in maart 2018 kwamen gewapende mannen uw huis binnen om te vragen naar D., waarna ze vertrokken. In april 2018 vielen ze uw man lastig op zijn werk waardoor hij ontslagen werd. Jullie besloten Bogota te verlaten en reisden naar het huis van uw oom in Cucuta. Onderweg werd de wagen van uw oom echter tegengehouden door gewapende mannen. Jullie konden net ontsnappen. Uw oom kreeg schrik en u mocht niet langer bij hem logeren. U kon wel in een huis van hem, vlak over de grens met Venezuela, verblijven. Na anderhalve maand in Cucuta verhuisden jullie naar Venezuela. U dacht dat ze u daar niet konden vinden maar ze kwamen ook daar langs om naar D. te vragen. Ze doorzochten het hele huis en waarschuwden jullie hen niet aan het lijntje te houden. Ze eisten dat jullie zouden terugkeren naar Bogota. In die periode kwam een vriend van uw oom langs om jullie verklaring over deze bende te noteren. U denkt dat hij bij het parket werkte. Na een twintigtal dagen verlieten jullie Venezuela en keerden jullie naar Bogota terug. In augustus 2018 werd de situatie ernstiger. De bende vroeg u en uw man om marihuana te verkopen voor hen. Er werd 's morgens een pakketje afgeleverd dat in de loop van de dag door iemand werd opgehaald. 's Avonds kwam er dan iemand van de bende het geld ophalen. Dit was voor jullie de aanleiding om te beslissen om te vertrekken, na de geboorte van uw zoon S. in oktober 2018. Tot de dag voor jullie vertrek werden jullie verplicht om drugs te verkopen voor de bende. Jullie verlieten jullie Colombia op 5 februari 2019. Die dag konden jullie met een list het huis verlaten en naar de luchthaven gaan. De resterende drugs hebben jullie weggegooid. Jullie kwamen op 6 februari 2019 aan in België en dienden op 22 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Colombia vreest u verdere problemen met de bende van O., dit omdat hij nog steeds op zoek is naar D..

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel paspoort, een uittreksel van het huwelijksregister, een uittreksel van de burgerlijke stand van uw zoon en de reservatie van uw vliegtuigtickets voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de asielmotieven

waarop u zich beroept voortvloeien uit de problemen aangehaald in haar verzoek door uw halfzus S.G.S.D. (OV n° 8.547.941).

In hoofde van D. werd door het CGVS op 22 maart 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielmotieven. Derhalve kan u evenmin een van deze statussen worden toegekend. Immers kan er aan uw problemen met de bende waarmee uw halfzus problemen had geen geloof worden gehecht als er geen geloof kan worden gehecht aan het oorspronkelijke probleem. De beslissing van het CGVS van uw halfzus luidt als volgt:

[“]Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vroeg om een vrouwelijke dossierbehandelaar en een vrouwelijke tolk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw vraag ingewilligd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw administratief dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) echter geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Immers dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Colombia een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 a en b van de Vreemdelingenwet dient te koesteren, dit omdat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw problemen met O. en zijn bende. O. zou behoren tot de ‘Sayayines Del Bronx’, een criminele bende die in 2016 werd opgedoekt in de wijk Bronx in Bogota, en die naar wat u en uw familieleden verklaren verhuisd zou zijn naar andere delen van Bogota (CGVS, p. 13, 14). Zijn bende zou vertakkingen en connecties hebben over heel Colombia zo stelt u. Bij onderzoek naar deze bende werd er vastgesteld dat zij zich bezighielden met foltering en dergelijke meer (CGVS, p. 14, 15; zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gezien de aard en reputatie van deze bende zijn uw verklaringen over uw problemen hiermee niet overtuigend.

U zou O. via een collega, Ja., leren kennen hebben. Jullie werkten in de maand december in een kledingwinkel in het centrum van Bogota, een kledingwinkel die u vreemd genoeg niet bij naam kan noemen (CGVS, p. 15). Tijdens jullie middagpauze gingen jullie samen eten en werd u voorgesteld door Ja. aan O. (CGVS, p. 11, 12). Zij zou u voor hem gewaarschuwd hebben en u ook verteld hebben dat hij een gevaarlijk persoon is (CGVS, p. 15). Desondanks bracht u sindsdien elke middag door met O.. Hij wou u versieren.

Ja. liet u met hem alleen (CGVS, p. 12), wat op zich al merkwaardig is daar ze wist wat voor gevaarlijk persoon hij was. Op het einde van de maand wou O. met u uitgaan. U weigerde aanvankelijk maar hij dwong mee te gaan naar een bar waar u heel de avond met een ongelukkig gezicht bleef zitten tot O. u naar huis bracht. Thuis aangekomen begon hij u te betasten en kwam uw moeder tussen. Hij sloeg uw moeder en uitte bedreigingen met zijn wapen (CGVS, p. 12). Na dit voorval verdween O. (CGVS, p. 17). U ging toen ook geen klacht neerleggen tegen hem (CGVS, p. 16). Vervolgens ging u enkele maanden studeren in de stad Medellin (CGVS, p. 12, 16). Hier kende u geen enkel probleem en kwam O. u er ook niet zoeken (CGVS, p. 17). Hij zou wel verschillende keren aan uw moeder hebben gevraagd waar u was, ook al was ze naar een andere woning verhuisd (CGVS, p. 12). Uw moeder zou uiteindelijk verhuisd zijn naar Barranca. In Barranca kende ze geen problemen maar op een dag zag ze er wel O. en zijn mannen (zonder dat ze haar iets deden), waarop ze schrik kreeg en terugkeerde naar Bogota (CGVS, p. 16, 17). In Bogota komen ze uw moeder ook niet meer opzoeken of lastig vallen, wat uitermate vreemd is gezien ze dit voordien wel herhaaldelijk deden, zelfs in die mate dat uw moeder tijdelijk elders haar toevlucht zocht (CGVS, p. 17; N., p. 11, 13). Uiteindelijk verliet uw moeder Colombia, op een moment dat de situatie zich gestabiliseerd leek te hebben. Het is echter merkwaardig dat O., mocht hij u per se gezocht hebben, wel uw moeder weet te vinden in Barranca maar niet u in Medellin, terwijl u zegt dat deze criminele organisatie banden heeft in alle provincies van Colombia (CGVS, W., p. 22, G., p. 11). Het is eveneens merkwaardig dat O. u niet gaat zoeken bij uw halfzussen die ook in de stad wonen. Pas nadat u in september 2017 bent kunnen ontsnappen uit het huis waar u door hem was opgesloten gaat hij bij uw zussen naar u zoeken (CGVS J., p. 22, 23). Het is nog opmerkelijker dat u in

de zomer van 2016, na 6 maanden verblijf in Medellin, terugkeert naar Bogota en helemaal niks verneemt van O.. U kan weer ongestoord in Bogota wonen en kan zelfs trouwen met P.P.W.A. in augustus 2016. In december 2016 gaat u zelfs terug werken in de winkel waar u eerder met Ja. werkte en waar O. met u afsprak, toch weet hij u dan ook niet te vinden. Pas in februari 2017 wordt u door een van zijn mannen op straat opgemerkt en komt u weer in het vizier van O. (CGVS, p. 12, 17). Dit is merkwaardig omdat u verklaart dat O. u heel de tijd was blijven zoeken, en dat u een obsessie voor hem was geworden (CGVS, p. 12, CGVS N., p. 12). Mocht O. inderdaad zo naar u op zoek zijn geweest en ook zo machtig zijn zoals u beweert kan het niet moeilijk geweest zijn om u te vinden, zeker niet wanneer u weer op dezelfde plaats gaat wonen en werken. Dit alles doet vermoeden dat u geen belangrijk target was voor deze O., voor zover aangenomen wordt dat u door hem en zijn bende gevisieerd werd. U kan ook niet zeggen of uw vriendin Ja. ooit problemen heeft gekend met O. (CGVS, p. 15). Men kan echter wel aannemen dat u hiernaar zou geïnformeerd hebben aangezien jullie collega's waren en zij u ook voor hem had gewaarschuwd. Bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast is het merkwaardig dat O. en zijn bendeleden uw man, W.A., nooit hebben lastiggevalen toen u nog in Colombia was (CGVS, p. 26). Nochtans zijn jullie gehuwd in augustus 2016, woonden jullie nadien (en kort ervoor al) samen en verliet u Colombia pas in oktober 2017. Indien O. u als zijn vriendin wou bezitten of u in de prostitutie wou dwingen zoals later bleek zou het niet onlogisch zijn dat hij eerst komaf maakt met zijn grootste concurrent, met name uw echtgenoot. Gezien u verklaarde dat hij verbonden is aan een machtige bende in de stad kan het niet zo moeilijk zijn geweest uw man te viseren. Echter hebben O. en zijn mannen **nooit iets tegen uw man ondernomen tot kort voor hij zelf het land verliet**, zo verklaarde u (CGVS, p. 18, 27). U verwijst enkel vaagweg naar vragen die gesteld werden, ook bij zijn werk, en dat zijn neef werd vermoord, dit gebeurde echter na uw vertrek. Wanneer u gevraagd wordt naar de reden van uw man zijn vertrek uit Colombia haalt u bovendien slechts aan dat hij u miste en jullie kind wou zien, u maakt vreemd genoeg geen melding van zware problemen voor hem (CGVS p. 27). Het is dan ook zeer opvallend dat uw man tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel melding maakt van **bedreigingen en aanvallen door de mannen van O. in de periode van uw vertrek tot aan zijn eigen vertrek**. Tijdens uw verdwijning zouden zogenaamde vrienden van u hem komen vragen zijn waar u was (CGVS W. p. 11). Hoewel ze zich in het begin vriendelijk gedroegen zouden ze steeds vijandiger geworden zijn, zo verklaarde uw man. Hij zou zelfs zijn werk verloren zijn en ondergedoken hebben moeten leven (CGVS W., p. 11-13). Dat u van dit alles niks heeft gezegd, hoewel u er uitdrukkelijk naar werd gevraagd, en hoewel uw man enkele weken voor uw gehoor op het CGVS ook in België was, is merkwaardig en komt de geloofwaardigheid van jullie problemen niet ten goede.

Uw man zou volgens uw verklaringen ook niet op de hoogte geweest zijn van uw problemen en het feit dat u maandenlang voor O. gedwongen diende te werken in een bar waar vrouwen werden geprostitueerd (CGVS, p. 18, 20, 25), een bar waarvan u overigens de naam niet kan zeggen (CGVS, p. 24). Hij dacht dat u in een callcenter werkte en onregelmatige uren had. U hield al die maanden de schijn op, **de zondag brachten jullie samen door** omdat jullie toen niet werkten (CGVS, p. 26). Het viel uw man ook niet op dat u vanaf april/mei dat jaar geen volwaardig loon meer kreeg en slechts af en toe geld overmaakte, zo verklaarde u (CGVS, p. 19). Dit is allemaal enigszins merkwaardig. Hij merkte ook niets van de verschillende verkrachtingen en mishandelingen die u in die verschillende maanden dat u in die bar werkte hebt ondergaan. Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen. U zou hem na de eerste verkrachting, waarbij u ook geslagen werd, gezegd hebben dat u overvallen was (CGVS p. 18). Hoewel misschien kan aangenomen worden dat uw echtgenoot dit eenmalig zal geloofd hebben, rijzen er toch ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u nadien nog drie keer door O. werd verkracht zonder dat uw man dit blijkbaar had gemerkt (CGVS p. 20). U had overigens uw zussen wel ingelicht na die eerste verkrachting, maar ook zij zouden blijkbaar niks hebben meegedeeld aan uw man, wat eveneens opvallend is (CGVS p. 19). Indien u werkelijk gevisieerd werd door iemand die tot dergelijke bende behoort zou men toch verwachten dat alle onmiddellijke betrokkenen op de hoogte zouden worden gebracht van de problemen, in de eerste plaats uw man, al was het maar omdat hij ook risico liep vervolgd te worden door hen. Uw man verklaarde dan weer dat u onregelmatige uren had maar dat jullie **op zaterdag** tijd hadden om tijd met elkaar door te brengen (CGVS W., p. 20), en niet de zondag. Hij voegde er ook aan toe dat jullie relatie erop achteruit ging en het niet meer goed zat (CGVS W., p. 10), iets waar u echter niks van verteld heeft. Het is dan ook merkwaardig dat u dit zelf niet vertelde aan het CGVS. Hoewel jullie slechte relatie en weinige contacten in die periode een invloed kunnen gehad hebben op wat uw man opmerkte, blijft het vreemd dat uw echtgenoot, met wie u samenwoonde, alleen zou gemerkt hebben dat jullie relatie slechter liep en dat hij van uw zware moeilijkheden en fysieke geweld dat u onderging toen amper iets zou gemerkt hebben (CGVS W.n p. 11-13). Het is bovendien frappant dat uw man nooit iets heeft gemerkt van al de problemen daar u verklaart dat u de hele tijd gevolgd en gecontroleerd werd door de mannen van O., die bovendien

gewapend waren. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u zowat continu in de gaten werd gehouden door mannen van die bende, zelfs in die mate dat u er niet meer in slaagde ongezien naar het parket te stappen om klacht in te kunnen indienen (CGVS p. 25). De vraag rijst eveneens waarom O. die vijf maanden dat u in zijn bar tewerkgesteld was het risico neemt u elke dag naar huis te laten gaan, naar uw echtgenoot en familie, terwijl u in die periode getuige zou zijn geweest van verschillende misdrijven waarbij hooggeplaatste of belangrijke personen, zelfs politici of militairen zouden betrokken zijn. Even goed had hij u op dat moment al kunnen vasthouden, dat dit niet gebeurde zet uw verklaringen hieromtrent verder op de helling.

Bovendien heeft u van de nochtans ernstige problemen in de periode februari 2017 tot uw vasthouding door hem in september 2017 met geen woord gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vermeldde er dat u O. had leren kennen in 2015 en hij u lastigviel en u vervolgens verhuisde naar Medellin. Na uw terugkomst uit Medellin in juni 2016 dacht u dat uw problemen voorbij waren. Vervolgens vatte u uw relaas weer aan in september 2017, maar **over de tussenperiode zei u niks** (zie verklaring DVZ, vraag 5). Ook uw familieleden maken op DVZ geen enkele melding van het feit dat u verschillende maanden gedwongen in een (prostitutie)bar diende te werken voor O. waar u blijkbaar getuige was van bepaalde onfrisse zaken (zie Verklaringen DVZ moeder punt 5, zus J. punt 5). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u dit dan niet heeft verteld op DVZ zegt u dat u toen enkel de hoofdzaken moest weergeven (CGVS, p. 19). Deze verklaring kan niet worden gevolgd. Mocht u inderdaad maandenlang gedwongen tewerkgesteld zijn door O. in een dergelijke bar, met alle gevolgen van dien, kan verwacht worden dat u dit zal vermeld hebben, zeker aangezien deze feiten verder leidden tot uw opsluiting in het huis en het mogelijke plan u te verkopen aan een prostitutienetwerk. Het is immers tijdens uw tewerkstelling in die bar dat u bepaalde zaken en feiten te weten bent gekomen over O., zijn criminele daden en zijn connecties met vermoedelijk hoge figuren binnen de politiek en/of het leger, die u niet mag verder vertellen. U gaf dit ook op als reden voor het feit waarom u vreest dat O. u nooit met rust zou laten, mocht u ooit willen terugkeren naar Colombia (CGVS p. 28). Ook uw echtgenoot verklaarde dat die bende banden zou hebben met bepaalde politici of militairen en dat u bepaalde zaken wist over hun activiteiten (zie CGVS W. p. 17-18), en uw zus beweerde dat u toen belangrijke personen zag en wie betrokken was bij zijn criminele activiteiten (CGVS J. p. 10; CGVS G. p. 12). Hierbij dient te worden vermeld dat u geen verdere details over de identiteit van die betrokken personen gaf (CGVS p. 28, 18). Ook uw zus verklaarde niet te weten om wie het ging (CGVS J. p. 10). Bovendien werd er u door DVZ duidelijk gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u bovendien dat u op DVZ de belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Colombia kunnen vertellen had (CGVS, p. 3). Het lijkt er dan ook op dat u deze tewerkstelling in de bar hebt toegevoegd om uw asielrelaas te versterken, dit heeft dan ook een negatieve impact op de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven kan u niet zeggen wanneer u juist ontvoerd en opgesloten werd. Het zou begin september 2017 zijn geweest, maar u kan dit niet concreter preciseren (CGVS, p. 19). U kan enkel zeggen dat u er 3 dagen heeft vastgezeten (CGVS, p. 21). Uw man kan het evenmin precies zeggen. Hij zegt trouwens afwisselend dat u bent verdwenen in augustus, september of oktober (CGVS W., p. 19, 20). Bovendien zegt uw man spontaan helemaal niks over het feit dat u ontvoerd werd door O. en door hem werd opgesloten en was kunnen ontsnappen. Nochtans verklaarde hij dat u hem alles had verteld eens hij hier was (CGVS W. p. 11, 15). Ondanks herhaalde vragen door het CGVS wat er u was overkomen vlak voor uw vertrek uit Colombia sprak uw echtgenoot niet onmiddellijk over de opsluiting uit dat huis en uw ontsnapping (CGVS W. p. 19). Pas nadat hem nadrukkelijk wordt gevraagd "werd uw vrouw ontvoerd" geeft hij een bevestigend antwoord (CGVS W., p. 19, 20). Men zou verwachten dat over dergelijke ingrijpende gebeurtenis als een opsluiting/verdwijning van enkele dagen coherente verklaringen worden afgelegd, gezien de impact van dergelijke gebeurtenis. Verder kan u ook niet zeggen waar u werd vastgehouden en van welke plaats u bent kunnen ontsnappen (CGVS, p. 20). U kon ontkomen aan uw ontvoerders doordat een van de vrouwen die net zoals u zat opgesloten een aanval kreeg. Hierdoor ontstond er chaos en kon u via de garage, waar de sleutels lagen, ontkomen (CGVS, p. 13, 21). Het is echter weinig aannemelijk dat een bende zoals de 'Sayayines Del Bronx' zo amateuristisch tewerk zou gaan. Volgens uw verklaringen werden jullie slechts bewaakt door 3 vrouwen, maar zaten jullie daar met 15 à 20 meisjes en vrouwen opgesloten (CGVS, p. 21, 22). Men zou verwachten dat er zwaardere veiligheidsmaatregelen genomen werden, zeker daar u er ook een doos met paspoorten zag staan en het blijkbaar de bedoeling was jullie te verkopen (CGVS, p. 13, 21). Er zal dus vermoedelijk met deze handel veel geld mee gemoeid zijn geweest. Het is niet aannemelijk dat een dergelijke bende zo roekeloos omspringt met hun materiaal en "kapitaal". Wat er ook van zij, vervolgens bent u gaan lopen maar u weet niet waar u was, u heeft aan niemand iets gevraagd. U ging rende een goeie 5 minuten hard door (CGVS, p. 22, 23) en kwam toen in een wijk die u kende, San Bernardino (CGVS, p. 22, 23). Dat u er dan geen enkel idee van heeft van waar u ontsnapt bent is opmerkelijk. U zou vervolgens naar

uw zus gebeld hebben vanuit een telefooncabine. Wanneer er u wordt gevraagd hoe u kon bellen zonder te betalen in een telefooncabine stelt u dat het geen telefooncabine was maar een telefooncentrale (CGVS, p. 22, 23). U vroeg ook toen niet waar u eigenlijk was. Het is hierbij ook opmerkelijk dat O. en zijn mannen vervolgens nog twee dagen gewacht hebben alvorens bij uw zus langs te gaan en te vragen waar u was (CGVS G., p. 9, J., p. 9, 17). Indien u inderdaad zo belangrijk voor hen was zou het aannemelijker zijn dat ze onmiddellijk actie ondernemen. Bovendien is er in de maand dat u nadien ondergedoken leefde in Villavicencio niks meer voorgevallen, ondanks het feit dat u twee keer bent teruggekeerd naar Bogota om uw reis te regelen (CGVS, p. 26). Alleen mensen in uw familie zouden gevraagd hebben waar u was (CGVS p. 26). Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw relaas evenmin ten goede.

Verder legde u ook vage verklaringen af over de situatie van uw man na uw verdwijning. Uit uw relaas blijkt dat u na uw ontsnapping onmiddellijk uw zus J. contacteerde die u hielp met geld en dat u naar een andere regio vluchtte waar u nog een tijd verbleef voor u het land verliet (CGVS p. 13). Gevraagd wat uw man dan gedaan had toen u zo plots verdween geeft u aan het niet te weten, u voegde er nog aan toe te denken dat hij bezorgd was (CGVS p. 18). Gevraagd of u zich dan niet geïnformeerd hebt verklaarde u nog dat hij uw zussen had gebeld en dat hij gewoon dacht dat u verdwenen was, toch een opmerkelijk lakse reactie gezien jullie een gehuwd koppel zijn. Uw man is al op 13 juli 2018 aangekomen in België, ruim twee weken voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Er kan dan ook worden verwacht dat jullie over al deze zaken, die een grote impact hebben gehad op jullie leven, wel grondig zullen hebben gesproken, te meer u uw man niet meer had gezien voor u Colombia verliet. Uw man blijkt ook maar weinig pogingen te hebben ondernomen om u te zoeken, zo dacht hij dat u uw facebook geblokkeerd had en deed hij geen verdere pogingen omdat hij vermoedde dat u een andere man had (CGVS W. p. 21). Ook al had hij die vermoedens, dan nog is het merkwaardig dat hij niet meer pogingen deed met u in contact te komen, al was het maar om duidelijkheid te hebben over jullie relatie. Uw zus verklaarde hieromtrent dat uw man hen wel belde en vroeg waar u was, maar dat ze zeiden het niet te weten. Ook stelde ze nog niet te weten wat hij allemaal ondernam om u te zoeken omdat ze niet heel close waren (CGVS J. p. 12). Het blijft echter merkwaardig dat uw man buiten dit alles zou gehouden zijn en er blijkt uit uw verklaringen en die van uw zus ook geen reden waarom. Het feit dat uw zus en man niet close waren kan maar moeilijk aanvaard worden als een geldige reden om dergelijke belangrijke zaken voor hem te verzwijgen. Ook dit zet de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder op de helling.

Daarnaast zijn uw verklaringen over het al dan niet klacht te hebben ingediend eveneens opmerkelijk te noemen. U stelt dat u in eerste instantie geen klacht ging indienen omdat u dacht dat de avances en bedreigingen van O. niet zo ernstig waren en het wel over zou gaan (CGVS p. 18). Ook uw zus was die mening toegedaan (CGVS J., p. 14). Pas in februari 2017, toen O. u weer begon lastig te vallen, zou u een poging hebben ondernomen klacht in te dienen. De politie zou u doorgestuurd hebben naar het parket. Omdat u hiervoor vroeg diende op te staan is het er niet meer van gekomen (CGVS, p. 16, 25). Dit is een merkwaardige en eerder lakse houding. U voegde eraan toe dat u steeds in de gaten werd gehouden en dat het dus moeilijk was om klacht in te dienen (CGVS, p. 18, 25), nochtans bent u er in februari 2017 dan wel in geslaagd naar het politiecommissariaat te gaan. Hierop verder doorgevraagd ontkende u ook dat hij u dag en nacht volgde, en gaf u enkel aan het gevoel te hebben dat O. alles wist wat u deed. Na de verkrachting in juli 2017 ging u evenmin klacht indienen, omdat het niet ging (CGVS, p. 19). Volgens uw moeder werd dit niet gedaan omdat klacht neerleggen in Colombia een lange procedureslag is (CGVS N., p. 6, 14), ze niet willen helpen en het het risico niet waard is om te nemen. Volgens uw schoonbroer G. ging u dan weer geen klacht indienen omdat het de situatie alleen maar zou verergeren (CGVS G., p. 9). Uw zus J. stelde op haar beurt dat O. u verteld had dat hij contacten had binnen de politie en dat u dus beter geen klacht ging indienen (CGVS J., p. 11). Dit zijn allemaal uiteenlopende redenen. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de politie van Bogota in 2016 een grootschalige actie had opgezet tegen de 'Sayayines Del Bronx', de bende waar O. zou toebehoren, dat ze dan niet zouden willen helpen, het tijdsverlies is (CGVS, p. 25) of dat het een maat voor niks is kan niet helemaal worden gevolgd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn. Zo kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw moeder, zussen en man hebben gekend in Colombia. Volgens uw verklaringen laten O. en zijn mannen uw familie bijna 6 maanden ongemoeid. Maar op het moment dat uw man Colombia wil verlaten duiken er nieuwe problemen op (CGVS, p. 14). Uw man verbleef kort voor zijn vertrek samen met zijn neef in een hotel, zo stelt u. Zijn neef verliet als eerste het hotel en uw man bleef er nog (CGVS, p. 14). Vervolgens hoorde uw man dat zijn neef was **gedood met een messteek in het hart** (CGVS, p. 28). U denkt dat dit gebeurde omdat hij mogelijk werd aangevallen door uw belagers en uw man zijn neef van het opvliegende type is (CGVS, p. 29). Uit de verklaringen van uw man blijkt dat zijn neef niet werd neergestoken maar **neergeschoten** met één kogel (CGVS W.,

p. 16). Zijn neef had het hotel verlaten in de kleren van uw man. Nadat zijn neef het hotel had verlaten verliet uw man het hotel en ging hij naar een ander hotel waar hij verbleef tot de dag van zijn vertrek (CGVS W., p. 14, 15). De mannen van O. dachten dat de neef uw man was en vermoedelijk hebben zij hem vermoord. Zijn lichaam was ergens teruggevonden. Deze tegenstellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit element van uw asielaanvraag verder.

Bovendien is het niet aannemelijk dat mocht O. u daadwerkelijk willen vinden hij eerst nog 4 maanden wacht na uw vertrek alvorens enige echte actie te ondernemen tegen uw familie (CGVS, p. 27). Hoewel ze intussen tijd wel bleven vragen naar u hebben ze verder niks ondernomen. Daarnaast is het merkwaardig dat uw zus B. nog zolang in Bogota, Colombia is blijven wonen, daar ze volgens uw verklaringen nog steeds wordt gecontroleerd door de bende van O.. U en uw zus J. proberen dit te verklaren door te stellen dat uw zus B. de economische middelen niet heeft om tot België te komen (CGVS, p. 28; CGVS J., p. 20). Echter kan dit niet volledig overtuigen. Ze zou ook naar een andere Colombiaanse stad kunnen gaan om haar leven veilig te stellen. Zo had u bijvoorbeeld geen problemen toen u in 2016 verschillende maanden in Medellin verbleef, en ook voor uw vertrek had u geen problemen toen u in Villavincencio was. Het dient gezegd dat het niet aannemelijk is dat de bende van O., die verbonden zou zijn aan de 'Sayayines Del Bronx', geen actie onderneemt tegen uw familie maar hen wel meer dan een jaar lang blijft schaduwen. Indien u daadwerkelijk van dermate groot belang of risico voor hen bent zou men verwachten dat ze sneller, harder en concreter actie zouden ondernemen, ook tegen uw familieleden. Dit kan voor een bende zoals die van O. geen probleem zijn. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met hen verder.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u O. en zijn bende dient te vrezen bij een terugkeer naar Colombia. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Uw vliegtuigticket toont aan dat u met het vliegtuig naar België bent gekomen. De foto's van uw verwondingen die uw moeder neerlegt om uw problemen aan te tonen kunnen evenmin bovenstaande conclusie ombuigen. Vooreerst is nergens te zien dat het foto's zijn van u aangezien u niet herkenbaar bent op de foto's. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Voor zover aangenomen wordt dat u wel degelijk op de foto's staat, moet worden gesteld dat u deze verwondingen ook op een andere manier hebt kunnen oplopen. U legt ook geen medische of psychologische attesten neer die uw verklaringen omtrent de opgelopen verwondingen en mishandelingen kunnen ondersteunen.^[4]

Aangezien er aan de problemen van uw zus met een criminele bende geen geloof kan worden gehecht kan er logischerwijs ook geen geloof worden gehecht aan uw eigen problemen met dezelfde bende die hier verder uit voortvloeien. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nogmaals bevestigd door onderstaande opmerkelijke vaststellingen.

Tussen 1 januari 2018 en maart 2018 kenden jullie geen problemen, zo blijkt uit de verklaring door uw echtgenoot (CGVS C., p. 11). Nochtans hadden ze hem en uw schoonbroer al geslagen toen deze niet wilden zeggen waar D. verbleef tijdens de oudejaarsnacht. Daarnaast zitten er tussen de verklaringen van u en uw man enkele tegenstrijdigheden die op z'n minst opmerkelijk te noemen zijn. U verklaart dat uw man **meerdere keren op zijn werk werd lastiggevallen** door enkele leden van O. zijn bende (CGVS, p. 16). In **april 2018** zouden ze op zijn werkplaats zijn langsgelopen waardoor uw man zijn werk verloren heeft (CGVS, p. 16). U kan echter niet zeggen wat er precies is gebeurd, uw man zou dat niet echt hebben gezegd, wat op zich al merkwaardig is gezien jullie beiden door deze bende werden bedreigd (CGVS, p. 16). Uw man verklaarde dan weer dat dit gebeurde in **juni 2018** (CGVS C., p. 7), en dat hun bezoek **slechts eenmaal is voorgevallen** (CGVS C., p. 5). Dat jullie onderling tegenstrijdige verklaringen geven over hetzelfde incident ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen met deze bende verder. Vervolgens verklaart u dat jullie naar Cucuta gingen naar het huis van uw oom (CGVS, p. 6). Jullie zouden daar ongeveer een **maand-en-een-half gebleven** zijn (CGVS, p. 6) en dit vanaf **juni/juli tot midden augustus** (CGVS, p. 6, 13). Daarna reisden jullie door naar **Venezuela waar jullie 20 dagen** verbleven in een huis van uw oom (CGVS, p. 6, 13). Eind augustus of begin september (2018) keerden jullie terug naar Bogota (CGVS, p. 14). Uw man verklaarde op zijn beurt dat jullie **in juli naar Cucuta gingen maar er minder dan een maand verbleven** hebben (CGVS C., p. 7). Vervolgens gingen jullie volgens hem **voor 1 week naar Venezuela** (CGVS C., p. 8). Volgens zijn verklaringen keerden jullie mogelijk al in juli terug naar Bogota (CGVS C., p. 8). Dat jullie dergelijke tegenstrijdige

verklaringen afleggen over de duur en het moment van jullie verblijf in Cucuta en Venezuela is merkwaardig en toont nogmaals de ongeloofwaardigheid van jullie relaas aan.

Verder stelt u dat u in Venezuela een klacht liet optekenen bij een man die uw oom kende (CGVS, p. 14). U weet niet wat deze man precies deed of wat zijn exacte functie was, u denkt dat hij bij het parket werkte (CGVS, p. 14), maar hij nam uw verklaring af die u later nog zou moeten gaan bevestigen bij de politie in Colombia (CGVS, p. 14). Jullie stapten echter nooit naar de politie. Uw man weet evenmin welke functie de persoon had aan wie u alles vertelde (CGVS C., p. 9-10), hij zegt dat het "ambtenaren of zo" waren. Bovendien stelt hij dat ze met twee langskwamen om dit te noteren terwijl u maar sprak van één man (CGVS C., p. 9). Jullie zouden zelfs bedreigd zijn in Venezuela door leden van deze bende. Ze zouden eenmaal zijn langsgesproken bij het huis en jullie bedreigd hebben en gevraagd terug te komen naar Bogota (CGVS, p. 15). Het is opmerkelijk dat uw man in eerste instantie niks over hun bezoek aan jullie verblijfplaats in Venezuela vertelde (CGVS C., p. 6). Hij beweerde namelijk eerst dat jullie besloten terug te keren naar Bogota na het afleggen van een verklaring (CGVS C. p. 6). Het is maar op het moment dat hem nadrukkelijk door het CGVS wordt gevraagd of de bendeleden ook langskwamen in Venezuela dat hij bevestigend antwoordt (CGVS C., p. 8). Dat uw man spontaan niet vermeldde dat jullie ook bezoek hadden gekregen van deze bende in Venezuela bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van jullie relaas. Daarnaast vertelden uw familieleden in België tijdens hun persoonlijk onderhoud niet dat u en uw man destijds in Cucuta of Venezuela waren, maar verklaarden ze dat jullie in Bogota waren (CGVS D., p. 10, CGVS J. p. 6). Nochtans werden ze gehoord in de periode dat u zich volgens uw verklaring buiten Bogota bevond (31/7/2018) en waren uw familieleden hiervan op de hoogte zo stelt u (CGVS, p. 14).

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u geen klacht heeft ingediend tegen deze bende (CGVS, p. 14, 19). Echter valt er in de verklaring die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te lezen dat u terugkeerde van Venezuela naar Colombia en een klacht heeft ingediend bij het openbaar ministerie (zie verklaring DVZ, vraag 5). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar kan geen verschoning geven voor deze tegenstelling. U stelt enkel dat dit niet zo is, er is geen klacht ingediend, maar kan niet zeggen waarom dit dan wel anders staat genoteerd in uw verklaring voor DVZ (CGVS, p. 19). U ondertekende deze verklaring trouwens voor akkoord en stelde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het onderhoud op DVZ goed was verlopen (CGVS p. 3). U biedt aldus geen verduidelijking voor deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u en uw man marihuana zouden hebben moeten verhandelen voor deze bende (CGVS, p. 10, 12 en CGVS C., p. 6). Immers, zo blijkt uit de verklaringen van u en uw familieleden, betreft het een bende met veel macht en leden, het is dan ook niet duidelijk waarom ze jullie, als mensen die door hen werden bedreigd, deze taak zouden hebben laten uitvoeren. Ze zouden ermee bedreigd hebben de familie van uw man iets aan te doen mochten jullie niet gehoorzamen. Het is dan ook bevreemdend dat zijn familie na jullie vertrek geen problemen heeft gekend (CGVS, p. 19, CGVS C., p. 17). Nochtans zijn jullie tegen de zin van de bende vertrokken en hebben jullie zelfs een lading drugs in de vuilbak gegooid, iets wat ze zeker niet ongestraft zouden laten passeren (CGVS, p. 17) en CGVS C., p. 11).

Verder kunnen er ook nog enkele opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw vertrek uit Colombia gemaakt worden. Zo regelden jullie jullie vertrek met behulp van uw nicht die met een ziekenwagen reed (CGVS, p. 18). Uw zoon was vaak ziek en diende af en toe naar het ziekenhuis te gaan. U maakte op een keer van de gelegenheid gebruik om uw paspoort te regelen, in december 2018 werd het uitgereikt (CGVS, p. 18). Jullie dienden op die manier te handelen omdat uw woning volgens uw verklaring continu in de gaten werd gehouden door de bende. Het is opmerkelijk dat uw nicht, met wie u overigens geen goede band had (CGVS, p. 9), ermee instemt u per ziekenwagen naar het paspoortkantoor te brengen of dat dit geen wantrouwen zou opwekken bij de bende. Op de dag van jullie vertrek gaven jullie jullie koffers aan de buurvrouw die ze naar de luchthaven zou brengen (CGVS, p. 17, 18), uw man zegt dan weer dat de koffers aan een buurman werden gegeven (CGVS C., p. 7). Onderweg naar de luchthaven werden jullie achtervolgd door de bende en ingehaald en dienden jullie van taxi te wisselen (CGVS, p. 18, CGVS C., p. 6). In eerste instantie wilde de taxichauffeur jullie niet naar de luchthaven brengen maar naar de politie (CGVS, p. 18, CGVS C., p. 6). U kon hem overtuigen om toch naar de luchthaven te rijden. Hij regelde daarop met zijn collega-taxichauffeurs dat ze de bendeleden zouden belemmeren (CGVS, p. 18, CGVS C., p. 6). Dergelijke spectaculaire manier van ontsnappen is uiterst merkwaardig. Aangezien bendes in Colombia geen al te zachte reputatie hebben is het niet aannemelijk dat taxichauffeurs voor enkele onbekenden als jullie dergelijke risico's zouden nemen. Immers zouden ze gemakkelijk door jullie te helpen zelf slachtoffer kunnen worden van de bende. Bovenstaande vaststellingen tonen eens te meer de ongeloofwaardigheid van het relaas aan.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u O. en zijn bende dient te vrezen bij een terugkeer naar Colombia. U toont bijgevolg niet aan dat u een gepronounced vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico

loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Het uittreksel van het huwelijksregister toont uw huwelijk met C.B.C.A. aan. Het uittreksel van de burgerlijke stand van uw zoon toont zijn identiteit aan. De vliegtuigreservatie toont aan dat u een reis reserveerde om met het vliegtuig naar België te reizen. Van de aangehaalde problemen met een criminele bende kan u geen enkel begin van bewijs aanbrengen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in

verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

In het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw zus S.D. (OV 8.547.941), uw moeder N.J. (OV 8.547.912), uw zus J.A. (OV 8.610.179), uw schoonbroer G.A. (8.610.179), uw schoonbroer W.A. (OV 8.703.217) en uw echtgenoot C.B.C.A. (OV n° 8.792.643) werd er eveneens overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift vier persartikels (stukken 3, 5 en 7-8), foto's van verzoeksters zus S.G. (stuk 4), een *Wikipedia*-artikel inzake de stad Barrancabermeja (stuk 6) en een kopie van twee bladzijden van het paspoort van hun zoon S. (stuk 9).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 december 2020 een aanvullende nota bij waarin weblinks worden opgenomen naar de volgende informatie: de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 13 november 2019, de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 27 juli 2020 en een internetpagina in verband met het inwonersaantal van Colombia.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De Raad stelt vast dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers alsook van het verzoekschrift blijkt dat het vluchtrelaas van verzoekers is gebaseerd op de problemen die verzoeksters zus D. aanhaalde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Waar in de bestreden beslissingen de motieven uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeksters zus D. worden geciteerd, stellen verzoekers in hun verzoekschrift als volgt: “*D. en de andere familieleden die een negatieve beslissing kregen van tegenpartij hebben tegen die beslissingen een beroep aangetekend bij uw Raad, dat op heden hangende is. De argumenten die ontwikkeld werden in dit beroep kunnen dan ook volledig overgenomen worden, om de motivering van tegenpartij in de beslissing genomen ten aanzien van D. en die in de bestreden beslissingen integraal overgenomen wordt, te betwisten: [...]*”. Inmiddels werd bij arrest nr. 235 244 van 16 april 2020 door de Raad uitspraak gedaan over het beroep van verzoekers’ familieleden. In voornoemd arrest kwam de Raad tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van verzoeksters zus D. met O. en/of de bende “Los Sayayines” en bijgevolg evenmin aan de problemen die door D.’s familieleden werden aangehaald. Meer bepaald oordeelde de Raad in voornoemd arrest als volgt:

“2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoekers verklaren niet te kunnen terugkeren naar Colombia omwille van de problemen van eerste verzoekster D. met O. en zijn bende ‘Sayayines Del Bronx’. In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat “ze, omwille van de vervolgingen vanwege O. en de Sayayines del Bronx, als vluchteling erkend moeten worden”. Ze wijzen erop dat deze groep deels uit paramilitairen bestaat, een misdaadimperium heeft uitgebouwd, en aldus een actor is van het Colombiaanse conflict. In lijn met de richtlijnen van het UNHCR over Colombia (Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia, september 2015, <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html>) moet volgens verzoekers de vervolging door zulke actor tot de erkenning van het statuut leiden. De specifieke situatie van vrouwen wordt in die richtlijnen ook benadrukt (pp. 42-44), met een verwijzing naar seksueel geweld. Ten gevolge van de problemen van eerste verzoekster D. zouden ook eerste verzoeker W., tweede verzoekster N., derde verzoekster J. en tweede verzoeker G. geviseerd worden door O. en deze bende.

De commissaris-generaal hecht geen geloof aan de problemen van verzoekster D. met O.

2.4.2. De Raad wijst erop dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel in algemene informatie, in casu richtlijnen van UNHCR, niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of

staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn). Verzoekers dienen aldus aan te tonen dat hun verzoek om internationale bescherming waarachtig is en deze een verband houdt met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Bij het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming wordt rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde stukken (waaronder de UNHCR richtlijnen of COI) en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekers.

2.4.3. Het gehele verzoekschrift gaat uit van de veronderstelling dat D. vervolgd wordt door de Sayayines, zonder hiervoor objectieve aanwijzingen aan te brengen. Zij wijzen in hun verzoekschrift op het artikel uit *El Espectador* dat banden met paramilitaire groepen meldt zoals de Rastrojos, evenals van een criminele imperium dat tot Ecuador, de Verenigde Staten, Panamá, Peru en Costa Rica zou reiken.

2.4.4. De Raad trekt niet in twijfel dat de 'Sayayines Del Bronx' een gevaarlijke criminele bende is in Colombia. Deze 'Sayayines Del Bronx' is van publieke bekendheid en werd in mei 2016 opgedoekt in de wijk Bronx in Bogota. Het actieterrein van de 'Sayayines Del Bronx' is de drughandel en wat daarmee verbonden is met name foltering, moorden en dergelijke meer (krantenartikelen toegevoegd aan het administratief dossier). De aan het administratief dossier en bij het verzoekschrift landeninformatie ligt in dezelfde lijn zodat dit geen punt van discussie is.

Zoals blijkt uit wat volgt kunnen verzoekers niet aannemelijk maken dat verzoekster D., en bij uitbreiding alle verzoekers, vervolgd werden door leden van de Sayayines, noch dat ze in geval van terugkeer naar Colombia dergelijke problemen zouden kennen.

2.4.5. Verzoekers voegen bij het verzoekschrift een artikel bij waarbij gesteld werd dat hun hoofd van de Sayayines "Oscar Alcántara Gonzalez ondanks zijn zeer zware curriculum door het Colombiaans gerecht op vrije voeten gesteld werd. Anderzijds durfde de politie vaak zelfs niet tegen de sayayines op te treden. In het artikel "Bronx, el centro del horror desarticulado a 800 metros de la casa de gobierno de Colombia", in het administratief dossier, bevestigt een inwoner van de wijk het bestaan van "casas de pique", of plaatsen waar de bendeleden de informanten van de politie of de geïnfiltreerde politieagenten vermoordden en in stukken hakten (p. 5/16 van het artikel)."

Er ligt echter geen enkele objectieve indicatie voor waaruit kan blijken dat O. inderdaad Oscar Alcántara Gonzalez zou zijn, het hoofd van de bende "Los Sayayines del Bronx". Ook kan dit niet blijken uit verzoekers hun verklaringen. Nochtans aangezien de Sayayines werden opgerold en Oscar Alcántara Gonzalez dus volop met foto in de pers en op de televisie kwam (zie informatie bij verzoekschrift), zou zowel de naam als het gezicht van Oscar Alcántara Gonzalez bekend moeten zijn bij de verzoekers en al zeker bij verzoekster D..

Geen van de 5 verzoekers hebben ooit verklaard dat O. de genaamde bekende en publiek opgevoerde Oscar Alcántara Gonzalez zou zijn. Wel integendeel, verzoekster D. heeft duidelijk aangegeven dat O. "was gelinkt aan die straat van de bronx, hij was belangrijk persoon, baas of zo van die straat, en nadat die straat ontmanteld was is hij eigenlijk alles wat ermee verband had blijven beheren, omdat drugshandel en prostitutie van minderjarigen niet verdwenen was maar gewoon verspreid naar andere plaatsen, vb naar wijk la tolerancia, of naar wijk kennedy of naar 6drsector, hij bleef dat eigenlijk controleren" en voorts hij had "zelf ook een baas, dat was die man die aankwam in zwarte bestelwagen in escorte". Verzoekster D. denkt dat "de groepering mangera, ik ben heel slecht met namen ik weet het niet echt meer, stilte, ik weet de naam niet meer, ze hadden banden met paramilitairen ook met groep heel gevaarlijke mensen los sallallines, (tolk ze weet zelf ook niet hoe je het schrijft, kan ook met twee y, of een y)". Verzoekster D. stelt aldus dat de groepering waartoe O. behoort een straatbende is met banden met paramilitairen en met de Sayayines (notities D. p. 13-14).

Verzoeksters J. en N. stellen evenmin als verzoekster D. dat O. ook Oscar Alcántara Gonzalez zou zijn (notities J. p. 20; "Kent u de volledige naam van O.?" "Nee, ik heb altijd gehoord dat hij O. heette, maar verder weet ik niet", notities N. p. 6). Verzoekster N. stelt dat O. wel tot de Sayayines behoort maar niet dat hij het hoofd is van deze organisatie ("Wat is zijn naam? de eerste keer hoorde ik dat ze hem oscar noemde, ze gebruiken verschillende namen om hem te roepen, soms zeiden ze ook fabio of juan, verschillende namen, ik begrijp ook niet waarom ze dat deden hem met verschillende namen aanspreken"). Verzoeker G. en W. stellen evenmin dat O., Oscar Alcántara Gonzalez is. Verzoeker G. en verzoekster N. zijn de enige die stelden dat O. lid was van de Sayayines (notities G. p. 12), wat verzoekster D. zelf niet beweerde.

Aldus is het niet aannemelijk dat geen van de vijf verzoekers die zoals ze stelden de feiten aan de basis van het verzoek om internationale bescherming onder elkaar hebben besproken, O. niet als Oscar Alcántara Gonzalez hebben aangegeven. De Raad meent dan ook dat deze toevoeging in het verzoekschrift zonder grond is en strijdt met de eerdere verklaringen van de vijf verzoekers.

2.4.6. Het relaas aan de basis van verzoeksters D. verzoek om internationale bescherming blijft een aaneenschakeling van blote beweringen. Het is niet alleen vaag op essentiële punten, verzoekster D. voegt steeds meer en andere feiten toe (zie onder meer hoger) naarmate de procedure loopt waarbij ze uiteindelijk sterk afwijkt van haar initiële verklaringen. Ten slotte ondermijnen het geheel en samenlezen van de talrijke ongerijmdheden, incoherenties en onwetendheden volledig de geloofwaardigheid van het relaas.

2.4.7. Initieel hangt verzoekster D. haar gehele relaas op aan een crimineel O. die lid is van een bende. Verzoekster D. verklaarde dat ze O. in december 2015 tijdens een middagpauze had leren kennen via haar collega Ja. met wie ze samen in een kledingwinkel in het centrum van Bogota werkte (notities D., p. 11, p. 15). Verzoekster D. blijft onaannemelijk vaag over deze kledingwinkel waar O. elke middag kwam. Verzoeksters D. haar bewering in het verzoekschrift dat zij in een kleine informele winkel in het centrum van Bogota werkte die geen naam draagt komt voor als een post factum bewering. Immers verzoekster D. heeft vooral in de kleding gewerkt onder meer in haar moeders kledingzaal en bij een merkkleidij (notities D. p. 7-8). Dat verzoekster niet concreet kan stellen waar ze werkte – tenzij in het centrum van Bogota - kan dan ook niet overtuigen, zelfs indien dit in de informele handel was. Een informele sector betekent niet een onbekende sector met niet lokaliseerbare winkels, wel integendeel.

Verzoekster D. is niet overtuigend over de omstandigheden van de ontmoeting met D. op een niet-identificeerbare plaats, de wijze waarmee ze hiermee omging en niet vanaf het eerste contact meteen afstand nam van deze man, en de vaststelling dat verzoekster ook Ja. geen nadere redenen vroeg waarom zij meende dat O. gevaarlijk was, komen bijzonder onrealistisch voor zeker nu verzoekster D. deze O. bleef ontmoeten.

Er kan inderdaad niet worden ingezien waarom verzoekster zich zou inlaten met dergelijk gevaarlijk persoon van de Bronx, noch waarom Ja. verzoekster alleen zou laten met O., indien hij werkelijk zo gevaarlijk was (notities D., p. 12). Verzoekster gaf aan dat Ja. haar voor O. zou hebben gewaarschuwd (“Ja dat meisje Ja. had gezegd dat ik moest oppassen, dat ik me moest gedragen met hem, dat hij een van de harde mensen, van de kern van de bronx was, nadien heb ik dat ook zelf beseft wie hij was”, notities D., p. 15), maar verzoekster D. bracht niettemin elke middaglunch met hem door (notities, p. 12, p. 15). De vaststelling dat verzoekster niet meteen afstand nam van deze man is in de context van de gevaarlijke criminele bendes, die ook verzoekers zelf aanbrengen, niet aannemelijk.

Verzoekster D.'s toelichting verklaard te hebben dat Ja. misschien niet wilde betrokken raken met deze omstandigheden (“Ik denk dat ze misschien daar niet mee betrokken wou geraken, dat ze me al gezegd had dat ik met hem moest oppassen, dat ze zo iets had daar ga ik me niet mee bemoeien”, notities D., p. 15), gaat eraan voorbij dat net Ja. haar geïntroduceerd heeft aan O., hem dus al kende en reeds ‘betrokken’ was. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster D. niet weet of Ja. ooit problemen heeft gekend met O. (notities D., p. 15), noch dat ze bij problemen met O., dit zou bespreken met Ja. aangezien ze collega's waren en zij verzoekster D. ook voor hem had gewaarschuwd. Indien verzoekster inderdaad nooit contact had met criminele groepen in Bogota dan is haar handelwijze geheel strijdig hiermee nu ze wel bewust was van de reputatie van O. en van de criminele gewapende straatbendes. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat ze deze situatie had kunnen vermijden (“ik bleef op dezelfde plaats werken, telkens als ik buiten kwam om te gaan eten stond hij me al op te wachten en hij ging dan telkens met me mee”, notities D., p. 15). Het relaas van verzoekster D. komt dan ook ongerijmd voor.

2.4.8. Hoe dan ook verzoekster D. zou aldus en niettemin ze bewust was van deze gevaarlijke man en intussen reeds haar hoofd had gezet op haar verdere studies in Medellín waarvoor ze ongetwijfeld administratieve maatregelen moest treffen, verder zetten. Dit kan niet overtuigen. Bovendien stelde verzoekster D. dat O. haar op het einde van de maand dwong om uit te gaan en dat hij haar op het einde van de avond naar huis bracht en haar begon te betasten, waarop haar moeder (tweede verzoekster N.) tussenkwam en O. haar moeder sloeg en bedreigde met een wapen (notities D., p. 12; notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster N. van 31 juli 2018 (hierna: notities N.), p. 6). Na dit voorval ging verzoekster geen klacht indienen tegen O. (notities D., p. 16), ze nam geen maatregelen en informeerde niemand. Verzoekster stelde dat O. verdween (notities D., p. 17) wat bezwaarlijk de handelwijze is van een geobsedeerde zwaar crimineel zoals verzoekster D. in haar latere verklaringen op het CGVS beweert.

Verzoekster D. legt in het verzoekschrift uit dat ze geen klacht indiende omdat ze niet te veel op bescherming door de Colombiaanse overheid moest rekenen, hetgeen blijkt uit het feit dat Oscar Alcántara Gonzalez ondanks zijn zeer zware curriculum door het Colombiaans gerecht op vrije voeten gesteld werd. Zij wijzen erop dat de politie vaak zelfs niet tegen de Sayayines durfde op te treden. Zij wijzen op het artikel "Bronx, el centro del horror desarticulado a 800 metros de la casa de gobierno de Colombia", in het administratief dossier, waarin een inwoner van de wijk het bestaan van "casas de pique" bevestigt, of plaatsen waar de bendeleden de informanten van de politie of de geïnfiltreerde politieagenten vermoordden en in stukken hakten.

De Raad kan aannemen dat het vertrouwen in de politie niet hoog is bij Colombianen, doch dit belet niet dat een verzoeker om internationale bescherming een poging dient te doen om bescherming te zoeken in het land van herkomst, Colombia. Er kan uit de door de beide partijen toegevoegde informatie geenszins blijken dat het geheel onmogelijk is bescherming te vinden in Colombia. Verzoekers blijven bij algemeenheden. Verzoekster D., en verzoekster N. ondernamen zelfs geen poging om een klacht in te dienen tegen O. In casu kan verzoekers D.'s nalatigheid niet worden verschoond te meer uit de informatie in het administratief dossier en uit de verklaringen van verzoekster D. blijkt dat de politie in de periode voorafgaand aan mei 2016 daadkrachtig heeft opgetreden, de verschillende opererende bendes uit de Bronx in Bogota heeft verdreven en honderden arrestaties heeft verricht. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat verzoekster niet meende dat ze in gevaar was of dat de beweerdde problemen met O. geen uitstaan hadden met de Sayayines. Dat het hoofd van de Sayayines toen werd vrijgesteld doet hiervan niet af nu de vrijstelling van Oscar Alcántara Gonzalez niet betekent dat deze hele politieoperatie geen nut had en alle personen vrij zouden gekomen zijn. De Raad herhaalt dat er geen objectieve elementen voorliggen dat O. het hoofd was van de Sayayines. Verzoekster had dus wel degelijk bescherming kunnen invoeren.

2.4.9. Verzoekster gaf aan dat ze in januari 2016 vertrok uit Bogota om te studeren aan een privé universiteit in de stad Medellín (notities D., p. 12, p. 16), waar zij geen enkel probleem kende en O. haar ook niet kwam zoeken (notities D., p. 17). O. zou wel enkele keren aan verzoekster D.'s moeder met name verzoekster N. hebben gevraagd waar ze was, ook al was N. naar een andere woning verhuisd (notities D., p. 12; notities N., p. 12). Uiteindelijk zou verzoeksters moeder verhuisd zijn naar Barrancabermeja, waar ze geen problemen kende, maar er op een dag wel O. en zijn mannen zag (zonder dat ze haar iets deden), waarop ze schrik kreeg en terugkeerde naar Bogota (notities D., p. 16, p. 17). Verzoekster N. legde bij de DVZ en het CGVS verschillende verklaringen af aangaande het tijdstip van haar verhuis naar Barrancabermeja en haar terugkeer naar Bogota (vragenlijst CGVS verzoekster N., vraag 3.5; notities N., p. 12), wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar verplichte verhuis, ondermijnt. Hoe dan ook blijkt uit de verklaringen van verzoeksters D. en N. dat ze verzoekster D.'s moeder in Bogota niet meer kwamen opzoeken of lastigvallen (notities D., p. 17; notities N., p. 11, p. 13) en dat verzoekster D. zelf gedurende meer dan een jaar (tot midden februari 2017) geen problemen meer kende met O. of zijn bende (notities D., p. 17). Uiteindelijk verliet verzoekster N. Colombia in oktober 2016, op een moment dat ze geen problemen kende. Er kan dan ook niet worden ingezien welke vrees voor vervolging zij dient te hebben. Verzoekster N. was niet persoonlijk geïnterviewd, noch had ze problemen voor haar vertrek naar België.

2.4.10. De bewering van verzoekster D. dat zij een obsessie voor O. zou zijn geworden en hij haar steeds bleef zoeken (notities D., p. 20; notities N., p. 12), kan geenszins blijken nu zij pas in februari 2017 terug in zijn vizier kwam nadat een van zijn mannen verzoekster had opgemerkt op straat (notities D., p. 12, p. 17). De bewering dat O. zo machtig, gevaarlijk en geobsedeerd was en zijn criminele organisatie banden heeft in alle provincies van Colombia zoals alle verzoekers beweerden (notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker W. van 14 februari 2019 (hierna: notities W.), p. 22; notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker G. van 31 juli 2018 (hierna: notities G.), p. 11) kan niet blijken nu hij, volgens verzoekster D. haar al die tijd is blijven zoeken, maar haar niet eerder kon vinden, te meer nu verzoekster D. in de zomer van 2016 vanuit Medellín terugkeerde naar Bogota en ze geen verborgen leven leidde maar studeerde in Medellín.

Verzoekers betogen in het verzoekschrift dat niet onmogelijk is dat het gedrag van O. geen ijzeren logica vertoont en dat hij niet onmiddellijk en systematisch verzoekster D. en haar familie is beginnen achtervolgen. Ze betogen dat het een op zijn minst gedurfde stelling is "te schrijven dat het gedrag van een persoon met zulke psychopathische trekken voorspelbaar zou zijn". Verzoekers verwijzen hiervoor naar een video - <https://www.youtube.com/watch?v=ZfnGiJzgmZY> – Verslag van Caracol TV: Pepe, el cocodrilo del Bronx al que llevaban los condenados de los sayayines - Los Informantes - die niet conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt

aangebracht, en waarover ter terechtzitting wordt toegelicht dat deze video de criminele en wrede werkwijze van de bende beschrijft.

Volgens verzoekers zou de pauze in de obsessie van O. voor verzoekster D. ook verklaard kunnen worden "door het feit dat hij met andere problemen geconfronteerd was, zoals bijvoorbeeld problemen met het gerecht of de reorganisatie van zijn kartel". Dit blijft uiteraard een loutere bewering en de Raad herinnert eraan dat het geen zaak betreft om het gedrag van O. te voorspellen. Een obsessie van O. voor D. dient te worden aangetoond. Indien O. verzoekster N. (de moeder van verzoekster D.) wel bleef lastig vallen met vragen naar verzoekster D. en haar bovendien terugvond in Barrancabermeja, dan kan verwacht worden dat hij verzoekster D. in Medellín weet te vinden waar ze een open leven leidt, studeert en in augustus 2016 trouwt in Bogota. Dat O. verzoekster D. ongemoeid liet en zij pas in februari 2017 (meer dan een jaar na hun laatste ontmoeting) terug in zijn vizier kwam nadat een van zijn mannen verzoekster had opgemerkt op straat ontkracht zijn vermeende obsessie voor haar.

In dit opzicht kan de Raad nog minder aannemen dat indien verzoekster overtuigd was van de obsessie van O., zij niet de nodige maatregelen zou genomen hebben om zich te beschermen. Integendeel, niettemin verzoekster bekend was met programmeren van websites, ook bedrijfsadministratie gestudeerd had -maar niet afgemaakt- ze na haar vertrek in 2016 naar Medellín een semester gestudeerd had aan een duurdere privé-universiteit (notities D. p.8), ze gehuwd was, hernam ze in december 2016 toch het werk in dezelfde niet-geïdentificeerde kledingzaak waar ze het jaar voordien met O. afsprak en toen in gevaar kwam. Een dergelijke houding is uitermate onrealistisch en geheel ongeloofwaardig zelfs indien O. ook maar een kleine straatcrimineel zou zijn.

2.4.11. Verzoekster D. maakt sowieso niet aannemelijk dat O. haar in februari 2017 – nadat zij meer dan een jaar, sinds december 2015, niets meer van hem had vernomen – zou hebben teruggevonden, noch dat zij vijf maanden door hem werd gedwongen om in een (prostitutie)bar te werken (notities D., p. 12-13) nu ze in haar eigen verklaringen bij de DVZ geen enkele melding maakt van enig contact met O., laat staan van enige problemen, in de periode van februari 2017 tot haar vasthouding door hem in september 2017 (vragenlijst CGVS verzoekster D., vraag 3.5). Verzoekster D. verklaarde slechts dat ze O. had leren kennen in 2015, dat hij haar lastigviel, dat ze vervolgens verhuisde naar Medellín en dat ze na haar terugkomst uit Medellín in juni 2016 dacht dat haar problemen voorbij waren (vragenlijst CGVS verzoekster D., vraag 3.5). Vervolgens stelde ze dat ze begin september 2017 door O. en vier handlangers ontvoerd werd (vragenlijst CGVS verzoekster D., vraag 3.5). Verzoeksters D. initieel relaas is aldus duidelijk fundamenteel anders dan wat ze nadien op het CGVS en in het verzoekschrift aanbrengt. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat verzoekster haar relaas wijzigt en opbouwt naarmate de procedure loopt.

2.4.11.1. De vaststelling dat verzoekster D. naliet bij Dienst Vreemdelingenzaken aan te geven dat O. haar in februari 2017 had teruggevonden, haar vervolgens dwong om in een (prostitutie)bar te werken waar ze getuige was van criminele activiteiten en haar in die periode had verkracht en geslagen, ondergraaft dan ook de waarachtigheid ervan. Er kan immers kan worden ingezien dat verzoekster D. dergelijke ingrijpende gebeurtenissen, essentieel voor haar asielaanvraag, kon vergeten te vermelden bij de DVZ.

Wat betreft verzoekster D.'s gedwongen tewerkstelling in een bar, betogen verzoekers dat het CGVS, in plaats van zich af te vagen waarom verzoekster D. tijdens haar onderhoud bij de Dienst vreemdelingenzaken niet over haar gedwongen tewerkstelling in een bar durfde te spreken of zich niet in staat achtte daarover te spreken, haar vrees of haar ongemak tegen haar gebruikt. In het licht van de objectieve elementen van het dossier, en in het bijzonder de onrustwekkende foto's van 2 juli 2017, hetzij de periode tijdens dewelke ze in die bar moest werken, had het CGVS volgens verzoekers dit element niet tegen verzoekers moeten weerhouden maar eerder een begripvolle aanpak van die discrepantie moeten hanteren.

Uit de lezing van de noties in de administratieve dossiers van verzoekers kan blijken dat het CGVS wel met de nodige zorg is omgesprongen met dit gegeven en verzoeksters D. om toelichtingen heeft gevraagd die verzoekster ook zonder problemen gaf. Er kan niet blijken dat verzoekster enige hinder ondervond om mee te werken tijdens haar persoonlijk gehoor. Zo lichtte verzoekster D. tijdens haar persoonlijk onderhoud toe dat ze deze zaken bij de DVZ niet vermeldde omdat ze toen enkel de hoofzaken moest weergeven (notities D., p. 19). De Raad kan hieruit enkel afleiden dat aangezien verzoekster D. dergelijke gebeurtenissen niet als hoofdzaken van haar relaas aanziet, deze dan ook in werkelijkheid niet door haar ervaren werden. Het betreffen immers de zwaarste gebeurtenissen die verzoekster aanbrengt. Bovendien valt niet te rijmen dat verzoekster D. enerzijds niet over haar tewerkstelling in deze bar zou durven spreken, doch anderzijds haar ontvoering en verkrachting wel

vermeldde bij de DVZ. De Raad kan nog aannemen dat verzoekster D. enigszins terughoudend kan zijn zoals het verzoekschrift stelt, doch niet dat verzoekster D. hierover stilzwijgend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en nog minder dat ze deze bij het CGVS als geen hoofdzaken beschouwd. Ondanks dat de CGVS-vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster D. worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt. Indien verzoekster daadwerkelijk maandenlang gedwongen tewerkgesteld was door O. in een prostitutiebar, kan aldus wel degelijk verwacht worden dat verzoekster dit vermeldde, temeer nu deze feiten verder leidden tot haar ontvoering en opsluiting in het huis en het mogelijke plan verzoekster D. te verkopen aan een prostitutienetwerk (notities D., p. 13) en uiteindelijk hebben geleid tot haar vertrek naar België.

De Raad merkt op dat uit de foto's van 2 juli 2017 geenszins valt af te leiden dat verzoekster D. op de foto's staat afgebeeld, laat staan dat deze de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen kunnen aantonen.

Bovendien kan niet worden ingezien waarom O. verzoekster D. gedurende de vijf maanden dat zij in zijn bar tewerkgesteld was en getuige was van zijn illicite praktijken, waarbij hooggeplaatste personen betrokken waren, het risico zou nemen haar elke dag naar huis te laten gaan. Ook dit komt ongerijmd voor nu hij volgens verzoekers de gewoonte heeft te ontvoeren en bovendien geobsedeerd was door verzoekster D. tot hij doordat verzoekster hem bleef afwijzen - iets waarvoor verzoekster D. weinig kans zou hebben indien ze werkelijk in de handen zat van het hoofd van een criminele bende - haar in de internationale prostitutie wilde doen belanden.

Ook de vaststelling dat verzoekster D.'s familieleden - verzoekers in deze - die zich niet kunnen beroepen op persoonlijk ondergaan leed, bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakten dat verzoekster D. verschillende maanden gedwongen in een (prostitutie)bar diende te werken, getuigt van de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweringen (vragenlijst CGVS verzoeker W. punt 3.5; vragenlijst CGVS verzoekster N., vraag 3.5; vragenlijst CGVS verzoeker G., vraag 3.5; vragenlijst CGVS verzoekster J., punt 3.5). Verzoekster stelde overigens dat ze haar zussen wel had ingelicht na die eerste verkrachting, maar dat ook zij niks hebben meegedeeld aan verzoeksters man, verzoeker W. (notities D., p. 19). Indien verzoekster werkelijk geïsoleerd en mishandeld werd door iemand die tot dergelijke gevaarlijke en machtige bende behoort, is redelijk te verwachten dat zij alle onmiddellijke betrokkenen – en zeker haar echtgenoot – op de hoogte zou brengen van haar problemen, te meer nu ook wordt beweerd dat verzoeksters omgeving risico liep vervolgd te worden door hen. Dit was duidelijk niet het geval. Er kan dan slechts opnieuw worden vastgesteld dat verzoekers hun relaas wordt opgebouwd na hun verhoor op Dienst Vreemdelingenzaken en een geheel andere wending maakt op het CGVS. Deze is van die aard dat het een fundamenteel andere levenswijze en andere sociale contacten van de familie of met O. veronderstelt. Verzoeksters D's. relaas van tewerkstelling in een prostitutiebar en de mishandelingen in deze periode is dan ook een ongeloofwaardige latere toevoeging in het verzoek om internationale bescherming. Dit kan ook blijken uit wat volgt.

2.4.12. Zo kan niet worden ingezien dat verzoekster D. haar echtgenoot verzoeker W. – verzoeksters D. haar oude vriend met wie ze nog geen jaar gehuwd was - niet op de hoogte bracht van haar problemen en het feit dat ze maandenlang werd gedwongen voor O. te werken in een bar waar vrouwen werden geprostitueerd (notities D., p. 18, p. 20, p. 25). Evenmin is geloofwaardig dat verzoeker W. niets merkte van de verschillende verkrachtingen en mishandelingen die verzoekster D. in die periode heeft ondergaan en enkel dacht dat verzoekster al die maanden in een callcenter werkte en onregelmatige uren had. Hoewel kan aangenomen dat verzoeker W. eenmalig geloofde dat verzoekster D. werd overvallen, zoals zij de eerste keer dat ze verkracht werd aan hem voorgehouden zou hebben (notities D., p. 18), is het niet aannemelijk dat verzoekster nadien nog drie keer door O. werd verkracht zonder dat verzoeker W. iets merkte (notities D., p. 20). Evenmin kan overtuigen dat verzoekster D. enkel haar zussen maar niet haar man had ingelicht (notities D., p. 19).

Verzoekster D. en verzoeker W. zijn ook voortdurend strijdig in hun verklaringen over deze periode. Zo verklaarde verzoeker W. dat verzoekster onregelmatige uren had maar dat ze op zaterdag en soms op woensdag tijd hadden om tijd met elkaar door te brengen (notities W., p. 20), terwijl verzoekster D. aangaf dat ze enkel de zondag samen doorbrachten omdat ze toen niet moesten werken (notities D., p. 26). Dit veronderstelt opnieuw een geheel ander levensritme zodat niet kan aangenomen worden dat over deze eenvoudige zaken kan gemist worden indien ze in werkelijkheid werden ervaren. Verzoeker W. voegde er ook aan toe dat hun relatie erop achteruit ging en dat hij verzoekster D. emotioneel verwaarloosde door zijn focus op zijn werk (notities W., p. 10, p. 20), iets waar verzoekster D. echter geen melding van maakte. Hoewel een beweerd slechte relatie en weinige contacten in die periode

een invloed kunnen gehad hebben op wat verzoeker W. opmerkte, kan niet worden ingezien dat verzoeker W., met wie verzoekster D. samenwoonde, alleen zou gemerkt hebben dat hun relatie slechter liep omdat hij veel werkte en dat hij van verzoekster D.'s zware moeilijkheden en het fysieke geweld (dat zichtbaar is) dat zij onderging niets relevants zou gemerkt hebben (notities W., p. 11-13). Dit klemt te meer nu verzoekster D. verklaarde dat ze de hele tijd gevolgd en gecontroleerd werd door de mannen van O. (notities D., p. 20, p. 25). De voorgehouden gedwongen tewerkstelling van verzoekster D. in een prostitutiebar is ook gelet op voorgaande geenszins geloofwaardig.

2.4.13. Gezien geen geloof gehecht wordt aan de gedwongen tewerkstelling van verzoekster D. in de prostitutiebar, is evenmin geloofwaardig dat ze ten gevolge hiervan zou zijn ontvoerd. Dit klemt te meer nu verzoekers hun verklaringen aangaande de ontvoering, opsluiting en ontsnapping van verzoekster D. niet kunnen overtuigen. Zo bleek verzoekster D. niet in staat precies te situeren wanneer ze ontvoerd werd en kwam ze niet verder dan dat ze begin september 2017 ontvoerd werd en drie dagen heeft vastgezet (notities D., p. 19, p. 21).

Verzoeker W. stelde dan weer afwisselend dat verzoekster D. verdween in augustus, september of oktober ("September of augustus, eind september of begin augustus, pardon oktober", notities D., p. 19; notities W., p. 20) wat er duidelijk op wijst dat verzoeker W. niet voorbereid was op deze vraag en bijzonder vaag wilde blijven. Dit blijkt ook uit de vaststelling dat verzoeker W. de ontvoering, opsluiting en ontsnapping van verzoekster D. niet spontaan vermeldde, niettegenstaande hem meermaals gevraagd werd wat er met verzoekster D. gebeurd was voor ze vertrok uit Colombia en wat de aanleiding was ("Wat is er met uw vrouw gebeurd de dagen voor ze vertrok uit Colombia?", "Onze relatie was niet goed, we hadden geen seksuele betrekkingen meer, ik ach dat ze heel veel werkte, dat deed ik ook ze vertelde dat ze in callcentrum werkte, soms s nachts, we zagen elkaar niet vaak, we hadden appartement, dat is toen onze relatie begon op te breken, ik vond dat allemaal zeer raar", "Wat is de directe aanleiding, reden dat ze plots uit Colombia moest vertrekken?", "Omdat ze dus, ik denk dus, dat ze informatie had omdat ze met hen werkte, ze had informatie over mensen van het leger, ze had dat gezien, dat ging over de corruptie", "Is er iets voorgevallen waardoor uw vrouw plots moest vertrekken?", "Ja, ik wist het niet, ze hadden haar overvallen, geslagen, mishandeld, waarheid si dat ze geweld begon te ondervinden van die mensen, maar ik heb begrepen dat het over iets emotioneel ging, met een man van die mensen", notities W., p. 19). Verzoeker W. bevestigde de ontvoering van zijn vrouw pas wanneer hem uitdrukkelijk naar haar ontvoering gevraagd werd ("Hebben die mannen uw vrouw ooit proberen ontvoeren?", "Ja, ik denk van wel, het is toen za heer ontvoerden dat ze haar hebben verkracht, ze is daar enige ti gebleven, ik weet niet hoe ze is kunnen ontsnappen, maar dat is moment dat ze is moeten vertrekken uit het land, het grootste schrik was niet dat ze haar zouden vermoorden, maar die mannen zijn ook bezig met mensensmokkel met blanke slavinnen, dat was de grootse zorg", notities W., p. 20). Dergelijke vage verklaringen aangaande de ontvoering van verzoekster D. getuigen er opnieuw van dat zij deze zaken niet hebben meegemaakt en erbij gevoegd zijn voor onderhavige procedure.

2.4.14. Voorts is ook een ander essentieel onderdeel van het relaas met name de ontsnapping van verzoekster D. niet aannemelijk. Verzoekster D. verklaarde dat ze kon ontkomen aan haar 3 ontvoerders doordat een van de 15 à 20 vrouwen die ook opgesloten waren een aanval kreeg. Hierdoor ontstond chaos en verzoekster kon ontkomen via de garage, waar de sleutels zichtbaar te rapen lagen (notities D., p. 13, p. 21). Een dergelijk ontsnappingsverhaal getuigt van een verregaand amateurisme dat bezwaarlijk kan worden toegerekend aan een bende als de 'Sayayines Del Bronx' die volgens de verzoekers de vervolgers waren (notities D., p. 21, p. 22). Ook stond er een doos met paspoorten waaruit verzoekster D. afleidde dat het de bedoeling was de meisjes te verkopen (notities D., p. 13, p. 21). Nog daargelaten of een aanval van een meisje chaos zou veroorzaken bij doorwinterde criminele bewakers, is redelijk te verwachten dat de bende zwaardere veiligheidsmaatregelen zou nemen ter bescherming van hun mensen/drughandel. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert is dit geen speculatie maar een eenvoudige vaststelling. Het is evenmin hypothetisch dat indien verzoekster inderdaad zo belangrijk voor hen was, het niet onredelijk is aan te nemen dat O. en zijn mannen onmiddellijk in actie zouden komen en niet vervolgens nog twee dagen wachten alvorens bij verzoekster J., de zus van verzoekster D., langs te gaan om naar haar te vragen (notities G., p. 9; notities J., p. 9, p. 17). Bovendien is er in de maand nadien, toen verzoekster D. ondergedoken leefde in Villavicencio, niets meer voorgevallen, ondanks dat verzoekster D. twee keer teruggekeerde naar Bogota om haar reis naar Europa te regelen (notities D., p. 26). Het is niet aannemelijk dat een bende als de 'Sayayines Del Bronx' amper maatregelen namen om de ontvoerde meisjes te bewaken en vervolgens vrijwel geen inspanningen leverden om verzoekster D. – die beweerdelijk op de hoogte is van hun malafide

praktijken en hun connecties met hooggeplaatste personen die niet aan het licht mogen komen – op te sporen. Ook dit tast de waarachtigheid van het verzoek om internationale bescherming verder aan.

2.4.15. Er kan voorts evenmin worden ingezien dat verzoeker W. in het ongewisse kon blijven over de verdwijning van zijn echtgenote verzoekster D.. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat de relatie tussen verzoeker W. en verzoekster D. aan een zijden draadje hing, wat een loutere bewering is nu het tegendeel blijkt uit verzoeksters D. haar verklaringen (zie onder meer notities D., p. 18 “tegen wilder heb ik gezegd dat ik overvallen was. ik wou eigenlijk zo min mogelijk contact hebben met mijn familie omdat ik bang was dat er hen iets zou overkomen” of p. 19 waaruit blijkt dat verzoeker W. zonder problemen voor het grootste deel van de huishouduitgaven opneemt) en verzoekers D. en W. pas in augustus 2016 enkele maanden voor de feiten in februari 2017 gehuwd waren nadat ze elkaar opnieuw hadden ontmoet. Uit de verklaringen dat verzoeker W. dacht dat zijn echtgenote hem in oktober 2017, een jaar na hun huwelijk verlaten had, terwijl verzoekster D. zoveel mogelijk probeerde te verzwijgen voor hem, en net aan een reeks uiterst traumatiserende en zware gebeurtenissen probeerde te ontsnappen is, kan in ieder geval niet blijken dat dit huwelijk op de klippen liep.

2.4.16. Zo blijkt dat verzoekster D. na haar ontsnapping onmiddellijk haar zus J. contacteerde, die haar hielp met geld, en dat verzoekster D. naar een andere regio vluchtte waar ze nog een tijd ongemoeid verbleef voor ze het land verliet (notities D., p. 13). Verzoekster kon echter niet aangeven wat haar echtgenoot, verzoeker W., had gedaan toen ze zo plots verdween (notities D., p. 18). Ze stelde louter dat hij haar zussen had gebeld en dat hij gewoon dacht dat verzoekster D. verdwenen was (notities D., p. 18), terwijl dit bezwaarlijk een alledaagse zaak is. Ook uit verzoeker W.'s verklaringen blijkt dat hij weinig pogingen heeft ondernomen om verzoekster D. te zoeken. Zo contacteerde hij haar zus (vruchteloos), dacht hij dat verzoekster haar Facebook geblokkeerd had en deed hij geen verdere pogingen omdat hij vermoedde dat ze een andere man had (notities W., p. 21). Ook al had verzoeker W. vermoedens dat zijn jonge echtgenote verdwenen was, dan nog kan niet worden ingezien dat hij niet meer pogingen deed met haar in contact te komen, al was het maar om duidelijkheid te hebben over hun relatie. Verzoekster J. verklaarde hieromtrent dat verzoeker W. hen wel belde en vroeg waar verzoekster D. was, maar dat ze zei het niet te weten (notities J., p. 12). De Raad kan niet inzien – noch lichten verzoekers toe – waarom verzoeker W. in het ongewisse gehouden werd over de verdwijning van zijn jonge echtgenote verzoekster D., noch waarom hij amper moeite deed om erachter te komen wat gebeurd was. Dat verzoekster D. in werkelijkheid zou zijn verdwenen kan dan ook niet blijken.

2.4.17. Verzoekers stellen dat verzoekster D. de vlucht vooruit koos voor zichzelf en pas nadien haar echtgenoot heeft gecontacteerd en dat verzoeker W. zelf zei in zijn verklaringen over zijn schoonzussen dat hij het a posteriori veiliger vond na die gebeurtenissen zo weinig mogelijk contacten te hebben. De Raad wijst erop dat de persoonlijke vergoelijkingen van verzoekers en het louter benadrukken van hun verklaringen geen afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen dat geheel ongeloofwaardig is dat verzoeker W. niet werd ingelicht over de reden van verzoekster D.'s verdwijning. Dit klemt te meer nu redelijkerwijs kan worden verwacht dat O. en de bende verzoekster D. – vermits ze reeds bij haar zussen zijn gaan aankloppen – bij verzoeker W., met wie verzoekster D. samenwoonde, zouden zoeken.

2.4.18. In dit verband kan evenmin worden ingezien dat O. en zijn bendeleden, indien O. verzoekster D. als zijn vriendin wou bezitten of in de prostitutie wou dwingen, verzoeker W. nooit hebben lastiggevallen toen verzoekster D. nog in Colombia was (notities D., p. 26), doch pas verzoeker W. bevraagd hebben kort voor hij zelf het land verliet (notities D., p. 18, p. 27). Wat er ook van zij, verzoekster D. verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud enkel dat haar echtgenoot na haar vertrek vragen werden gesteld en dat zijn neef werd vermoord (notities D., p. 27) en gaf verder aan dat verzoeker W. Colombia verliet omdat hij verzoekster D. miste en hun kind wou zien, doch maakte geen melding van zware problemen voor hem (notities D., p. 27). Verzoeker W. hield echter een heel ander betoog voor tijdens zijn persoonlijk onderhoud en stelde dat hij in de periode tussen het vertrek van verzoekster D. tot aan zijn eigen vertrek bedreigd en aangevallen werd door de mannen van O., zijn werk hierdoor verloor en ondergedoken moest leven (notities W., p. 11-13). Ook over de dood van verzoeker W.'s neef legden verzoeker W. en verzoekster D. strijdige verklaringen af. Zo gaf verzoekster D. aan dat deze was gedood met een messteek in het hart (notities D., p. 28), terwijl verzoeker W. verklaarde dat werd neergeschoten met één kogel (notities W., p. 16). Dergelijke strijdigheden tussen de verklaringen van deze verzoekers ondergraven de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen, nu redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoekster D. zou informeren naar en op de hoogte zou zijn van de problemen van verzoeker W., te meer haar problemen aan de basis van zijn problemen liggen.

2.4.19. Verzoeker W. en verzoekster D. ontkennen de tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen en menen dat het enige verschil is dat verzoeker W. veel uitgebreider is. Ze stellen dat verzoekster D., na uren onderhoud, moest uitleggen welke problemen haar familie na haar vertrek (maar dus eigenlijk ook na haar ontsnapping uit de plaats waar ze ontvoerd werd) gekend had (notities D., p. 27). De enige vragen die volgden betroffen de moord op de neef van verzoeker W., en werden door verzoekster D. beantwoord (notities D., p. 28). Verzoekers menen dat verzoekster D. verweten wordt dat ze aan het einde van haar zeer lang onderhoud niet het initiatief nam om nog meer details over de problemen van haar echtgenoot te vertellen, dit tussen het verhaal van haar verkrachtingen, van de moord op de neef, van haar echtgenoot, van de bedreigingen ten aanzien van haar nichtje. De Raad merkt op dat deze persoonlijke vergoelijkingsen de vastgestelde discrepanties tussen de verklaringen van verzoekster D. en verzoeker W. niet kunnen verschonen. Deze blijven onverminderd overeind. Wat betreft de moord op verzoeker W.'s neef verwijzen verzoekers in het verzoekschrift naar de overlijdensakte die luidt "Waarschijnlijke doodsoorzaak: geweld". De Raad kan slechts vaststellen dat deze overlijdensakte niet voorligt. Waar verzoekers stellen dat ze tot de dag van vandaag echter nog niet weten of deze neef door een messteek of door een kogel de dood vond, wijst de Raad erop dat uit verzoekers' individuele verklaringen geen twijfel over een messteek, dan wel een schot kan worden afgeleid en herneemt dat verzoekster D. stelde dat hij vermoord werd door een messteek en verzoeker W. sprak over een schot. Verzoekers' post factum verklaringen in het verzoekschrift kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen. Voor zover verzoeker W.'s neef daadwerkelijk overleden en vermoord zou zijn – wat met geen enkel objectief element wordt aangetoond – toont dit overlijden geenszins de omstandigheden waarin deze neef de dood vond aan.

2.4.20. Verzoekster D.'s verklaarde ten slotte nog dat ze tijdens haar tewerkstelling in die bar bepaalde zaken en feiten te weten is gekomen over O., zijn criminele daden en zijn connecties met vermoedelijk hoge figuren binnen de politiek en/of het leger, die ze niet mag verder vertellen, wat volgens verzoekster D. ook de reden is voor het feit waarom ze vreest dat O. haar nooit met rust zou laten (notities D., p. 28). Ook verzoeker W. verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de bende banden zou hebben met bepaalde politici of militairen en dat verzoekster D. bepaalde zaken wist over hun activiteiten (notities W. p. 17-18), en verzoekster J. en verzoeker G. beweerden dat verzoekster D. toen belangrijke personen zag en wie betrokken was bij zijn criminele activiteiten (notities J., p. 10; notities G., p. 12). Verzoekster D. komt echter opnieuw niet verder dan een loutere beweringen waardoor ze zelf ontkent dat ook deze bewering zonder grond is. Ze kende immers geen nadere details over de identiteit van de betrokken personen (notities D., p. 18, p. 28) wat er bezwaarlijk kan op wijzen dat ze ooit enige confidentiële informatie hoorde. Ook verklaarde verzoekster J. niet te weten om wie het ging (notities J., p. 10).

Hoe dan ook waar verzoekster D. verklaart dat ze in de internationale prostitutie zou worden gezet door O. klemt dit met verzoekster D.'s verklaringen dat O. verzoekster D. gedurende de vijf maanden dat zij in zijn bar tewerkgesteld was en getuige was van zijn illicite praktijken, waarbij hooggeplaatste personen betrokken waren, toch elke dag naar huis kon gaan. Verzoekster D. had aldus vele maanden reeds bescherming kunnen zoeken bij de autoriteiten of mensenrechtenorganisaties/NGO's die haar verder konden leiden naar de juiste autoriteiten. Ze wist bovendien dat ze geen problemen kende toen ze studeerde in Medellín.

2.4.21. Gelet op voorgaande is niet onredelijk aan te nemen dat verzoekers verzoekster D.'s tewerkstelling in de bar louter hebben toegevoegd aan hun asielrelaas. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verzoekster D. in februari 2017 werd gevonden door O., noch dat zij vijf maanden door hem in een bar tewerkgesteld werd, laat staan dat zij omwille hiervan mogelijks zou worden verkocht aan een prostitutienetwerk omdat verzoekster D. paspoorten had gezien op de tafel.

2.4.22. De Raad herhaalt dat verzoekster D. haar asielrelaas bijzonder hard uitbreidt. Zoals hoger gesteld verklaarde verzoekster D. initieel dat O. een gevaarlijk man was en deel uitmaakte van een straatbende. Verzoekster en alle verzoekers hadden bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangegeven dat verzoekster D. in februari 2017 al opnieuw in de handen kwam van O.. Evenmin was er initieel ooit sprake van een obsessie van O. voor verzoekster D.. Noch werd gesteld dat verzoekster D. ook tewerkgesteld werd in een hoerenbar. Verzoekers konden evenmin maar enige indicatie gegeven dat verzoekster D., doordat O. haar bijhield, allerhande belangrijke informatie kon overheoren in de prostitutiebar. Voorts is de bewering dat verzoekster D. zou verkocht worden aan een prostitutienetwerk evenmin geloofwaardig. Ten slotte wordt O. in het verzoekschrift het alom bekende hoofd van de Sayayines wat geheel strijdig is met de verklaringen van de verzoekers.

2.4.23. Waar verzoekers in het verzoekschrift nog betogen dat verzoekers J. en G. een comfortabel leven leidden in Colombia, kan dit geenszins aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben, dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Colombia.

2.4.24. Verzoekers betogen dat de kennis over Colombia in het algemeen te kort schiet, wat ook blijkt uit het feit dat “de stad Barrancabermeja nergens, noch in de bestreden beslissingen, noch in de nota’s van de onderhouden, op een juiste manier vermeldt wordt. De naam wordt bij voorbeeld als “Barranca ber mecha” geschreven in de notities van het onderhoud van [verzoekster D.] (p. 10/32). Het wordt als “Barranca” geschreven in de bestreden beslissing. Dit terwijl de stad de hoofdstad is van het departement Santander en 200.000 inwoners telt (stuk 9)”.

Uit de schrijfwijze van de stad Barrancabermeja kan bezwaarlijk een onbekendheid met een land worden afgeleid te meer deze stad geen punt is in het geding. Bovendien werden verzoekers en verwerende partij ruim de tijd gegeven alle bijkomende informatie neer te leggen. Verzoekers hebben geen opmerkingen gegeven over het nut en de betrouwbaarheid van de COI Focus “République de Colombia: Situation sécuritaire” van 7 juni 2018 en de COI Focus “Colombia: Veiligheidssituatie” van 13 november 2019.

2.4.25. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoekers’ asielrelaas, quod non, dan wijst de Raad er nog op artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verzoekster D. stelde echter dat ze in eerste instantie geen klacht ging indienen omdat ze dacht dat de avances en bedreigingen van O. (in december 2015) niet zo ernstig waren en het wel over zou gaan (notities D., p. 18). Pas in februari 2017, toen O. verzoekster D. weer begon lastig te vallen, stelde verzoekster dat ze een poging ondernam klacht in te dienen. Ze stelde evenwel dat de politie haar had doorgestuurd naar het parket en dat het er vervolgens niet meer van gekomen is omdat ze vroeg diende op te staan (notities D., p. 16). Dergelijke lakse houding is niet ernstig en ondermijnt verzoekster D.’s voorgehouden vrees voor vervolging alsook de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas. Na de verkrachting in juli 2017 stelde verzoekster D. dat ze evenmin klacht ging indienen, omdat ze achtervolgd werd (notities D., p. 19-20). Verzoekster N. stelde dan weer dat een klacht indienen in Colombia een lange procedureslag is, ze niet willen helpen en dat dit het risico niet waard is om te nemen (notities N., p. 6, p. 14), verzoeker G. gaf aan dat verzoekster D. geen klacht indiende omdat het de situatie alleen maar zou verergeren (notities G., p. 9) en verzoekster J. stelde op haar beurt dat O. verzoekster D. verteld had dat hij contacten had binnen de politie en dat ze dus beter geen klacht ging indienen (notities J., p. 11). Er dient bovendien te worden herhaald dat de politie van Bogota in mei 2016 een grootschalige actie had opgezet tegen de ‘Sayayines Del Bronx’, de bende waar volgens verzoekers O. thans zou toebehoren. In dit verband kan niet worden ingezien dat de politie dan niet zou willen helpen, dit het erger zou maken, het tijdsverlies is of het de moeite niet is. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster D. geen nationale bescherming heeft ingeroepen en dat verzoekers allerhande uiteenlopende redenen hiervoor aanbrengen doch niet kunnen hardmaken waarom ze dit niet gedaan heeft. De waarachtigheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster D. wordt verder ondergraven doordat verzoekers geen oplossing zochten in Colombia ook wanneer verzoekster D. wist dat ze kon terugkeren naar Medellín waar ze geen problemen kende. Nog minder kan worden ingezien waarom de overige 4 verzoekers die zelf niet het voorwerp waren van directe vervolging naar Europa zouden moeten komen tenzij om persoonlijke migratieredenen.

2.4.26. Gelet op voorgaande hecht de Raad geen enkel geloof aan de problemen van verzoekster D. met O. en de bende ‘Sayayines Del Bronx’. Gezien de problemen van verzoeker W., verzoekster N., verzoekster J. en verzoeker G. – respectievelijk de echtgenoot, moeder, zus en schoonbroer van verzoekster D. – beweerdelijk voortvloeien uit de problemen van verzoekster D., kan evenmin enig geloof worden gehecht aan hun problemen.

2.4.27. De door verzoekers neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De paspoorten van verzoekers D., W., N., J. en G., de geboorteakte van verzoekster D.’s zoon, de identiteitskaart van verzoeker W., de geboorteakten van verzoekers G., J. en hun dochter, een uittreksel uit het bevolkingsregister van verzoekster J., de huwelijksakte van verzoekers G. en J., een document van het werk van verzoeker G. en de reisdocumenten van verzoekers D., N., J. en G. tonen verzoekers’ identiteit, nationaliteit, gezinssamenstelling en reisweg aan, elementen die in deze niet betwist worden. De foto’s met verwondingen werden hierboven reeds besproken. Voor zover aangenomen wordt dat verzoekster D. wel degelijk op de foto’s staat, kunnen deze foto’s de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen niet aantonen.

2.4.28. Wat betreft het door verzoekers bij het verzoekschrift neergelegde rapport “El comercio informal en Colombia: causas y consecuencias” wordt door de Raad niet betwist dat er informele handel in Colombia bestaat. De door verzoekers neergelegde persartikelen – *El Espectador*, 22.5.2016, « Alias 'Mosco': asesino sí, pero no le probaron que fuera jefe del Bronx » en *El Espectador*, 11.6.2019, “Indagan si “Los Sayayines” serían responsables de recientes casos de desmembramiento” – betreffen algemene artikelen die verzoekers’ persoonlijke vrees voor vervolging niet kunnen aantonen.

2.4.29. Wat het bij aanvullende nota neergelegd psychologisch attest van verzoekster D., opgesteld op 24 juni 2019, betreft, benadrukt de Raad dat psychologische verslagen en attesten geen sluitend bewijs zijn voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. In het psychologisch attest wordt gesteld dat verzoekster een gewelddadig leven zou hebben gehad. In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het psychologisch verslag algemeen verwijst naar door verzoekster verklaarde gebeurtenissen, met name bedreigingen en seksueel misbruik, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband met verzoeksters asielrelaas zoals aangehaald voor de asielinstanties, kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de beweringen en de vervolging zou kunnen aantonen. Verzoekster D. heeft ook haar verklaringen kunnen afleggen op het CGVS en deze werden aan de hand van objectieve landeninformatie onderzocht. Ten slotte dient nog te worden benadrukt dat een psycholoog geen onderzoek voert naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de patiënt over een eventuele vervolging.

2.4.30. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van blote beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.31. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.”

Deze motivering geldt derhalve ook voor verzoekers. Zij baseren zich immers op dezelfde vluchtmotieven als verzoeksters zus D. en voeren in hun verzoekschrift hetzelfde verweer.

2.3.2.2. In de bestreden beslissingen brengt de commissaris-generaal nog een aantal bijkomende motieven aan die de geloofwaardigheid van verzoekers’ vluchtrelaas eens te meer ondermijnen. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal dat (i) verzoeker verklaarde dat zij tussen 1 januari 2018 en maart 2018 geen problemen kenden terwijl hij en verzoeksters schoonbroer op 1 januari 2018 zouden zijn geslagen; (ii) verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de bedreiging(en) van verzoeker op zijn werk en hun verblijf in Cucuta en Venezuela; (iii) verzoekers niet weten wat de exacte functie is van de persoon ten aanzien van wie zij een verklaring aflegden, temeer daar zij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen afleggen en hun familieleden geen melding maakten van verzoekers’ verblijf in Cucuta en/of Venezuela; (iv) verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij klacht indiende tegen de bende, terwijl zij zulks op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ontkende; (v) het niet aannemelijk is dat de bende verzoekers drugs voor hen zouden laten verkopen; (vi) verzoekers’ verklaringen over hun vertrek uit Colombia tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevatten; en (vii) de door verzoekers voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen ombuigen.

De Raad stelt vast dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat verzoeker verklaarde dat zij tussen 1 januari 2018 en maart 2018 geen problemen kenden terwijl hij en verzoeksters schoonbroer op 1 januari 2018 zouden zijn geslagen, alsook dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de bedreiging(en) van verzoeker op zijn werk en hun verblijf in Cucuta en Venezuela:

"Tussen 1 januari 2018 en maart 2018 kenden jullie geen problemen, zo blijkt uit de verklaring door uw echtgenoot (CGVS C., p. 11). Nochtans hadden ze hem en uw schoonbroer al geslagen toen deze niet wilden zeggen waar D. verbleef tijdens de oudejaarsnacht. Daarnaast zitten er tussen de verklaringen van u en uw man enkele tegenstrijdigheden die op z'n minst opmerkelijk te noemen zijn. U verklaart dat uw man **meerdere keren op zijn werk werd lastiggevallen** door enkele leden van O. zijn bende (CGVS, p. 16). In **april 2018** zouden ze op zijn werkplaats zijn langsgekomen waardoor uw man zijn werk verloren heeft (CGVS, p. 16). U kan echter niet zeggen wat er precies is gebeurd, uw man zou dat niet echt hebben gezegd, wat op zich al merkwaardig is gezien jullie beiden door deze bende werden bedreigd (CGVS, p. 16). Uw man verklaarde dan weer dat dit gebeurde in **juni 2018** (CGVS C., p. 7), en dat hun bezoek **slechts eenmaal is voorgevallen** (CGVS C., p. 5). Dat jullie onderling tegenstrijdige verklaringen geven over hetzelfde incident ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen met deze bende verder. Vervolgens verklaart u dat jullie naar Cucuta gingen naar het huis van uw oom (CGVS, p. 6). Jullie zouden daar ongeveer een **maand-en-een-half gebleven** zijn (CGVS, p. 6) en dit vanaf **juni/juli tot midden augustus** (CGVS, p. 6, 13). Daarna reisden jullie door naar **Venezuela waar jullie 20 dagen** verbleven in een huis van uw oom (CGVS, p. 6, 13). Eind augustus of begin september (2018) keerden jullie terug naar Bogota (CGVS, p. 14). Uw man verklaarde op zijn beurt dat jullie **in juli naar Cucuta gingen maar er minder dan een maand verbleven** hebben (CGVS C., p. 7). Vervolgens gingen jullie volgens hem **voor 1 week naar Venezuela** (CGVS C., p. 8). Volgens zijn verklaringen keerden jullie mogelijk al in juli terug naar Bogota (CGVS C., p. 8). Dat jullie dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen over de duur en het moment van jullie verblijf in Cucuta en Venezuela is merkwaardig en toont nogmaals de ongelooftwaardigheid van jullie relaas aan."

In hun verzoekschrift stellen verzoekers vooreerst als volgt: "Tussen 1 januari 2018 en maart 2018 kenden verzoekers geen problemen; Dit klopt. Er valt niet in te zien waarom dit een "opmerkelijke vaststelling" is die de geloofwaardigheid van hun relaas zou ondermijnen." De Raad wijst erop dat verzoeker verklaarde dat hij en verzoekster tussen 1 januari 2018 en maart 2018 geen problemen kenden (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11), terwijl hij eerder verklaarde dat hij samen met verzoeksters schoonbroer werd geslagen op 1 januari 2018 toen zij door de bendeleden werden bevestigd over de verblijfplaats van verzoeksters zus D. (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4).

Verder voeren verzoekers in hun verzoekschrift aan dat uit verzoeksters verklaringen betreffende de bedreigingen op het werk van verzoeker blijkt dat zij niet zeker was over de situering in de tijd van deze incidenten. Zij wijzen erop dat verzoeker verklaarde dat hij eerder al op andere werkplekken werd bedreigd en dat hun verklaringen dan ook niet tegenstrijdig zijn. Zij menen dat hun verklaringen over de bedreigingen op het werk van verzoeker zeer gedetailleerd zijn, hetgeen volgens hen getuigt van het doorleefd karakter ervan.

De Raad stelt vast dat verzoekster verklaarde dat verzoeker verschillende keren op zijn werkplek werd bedreigd en dat het incident in het huis van zijn baas plaatsvond in april 2018 (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16). Verzoeker daarentegen verklaarde dat hij op zijn werk eenmaal werd bedreigd (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5: "En bij mij zijn ze 1 keer op het werk gekomen") en dat het incident in het huis van zijn baas plaatsvond in juni 2018 (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7). Aldus zijn verzoekers' verklaringen over het incident waarbij verzoeker in het huis van zijn baas zou zijn bedreigd wel degelijk tegenstrijdig, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Dat verzoeksters verklaringen getuigen van twijfel in haar hoofde met betrekking tot de situering in de tijd van dit incident, is niet ernstig. Verzoekster verklaarde: "dat was in april ongeveer denk ik" (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16), terwijl verzoeker verklaarde: "Dat was in juni ongeveer, ja juni" (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers hierover gelijklopende verklaringen afleggen en dat zij geen twijfels hebben over de situering van dit beweerde incident in de tijd, *quod non*. Dat verzoeker verder verklaarde dat zijn baas hem zei dat ze verzoeker al eerder op andere werkplekken zijn komen zoeken (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5), doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker eerder verklaarde dat de bendeleden slechts één keer naar zijn werk zijn gekomen (zie *supra*). Dat verzoekers' verklaringen over de bedreigingen ten aanzien van verzoeker op diens werk naar hun mening gedetailleerd zijn, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Daarenboven wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekster niet wist wat er precies was gebeurd op het werk van verzoeker (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16), hoewel redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hieromtrent door haar echtgenoot grondig zou zijn geïnformeerd.

Inzake de aangevoerde schending van “*het principe van de bewijskracht de stukken*” voortvloeiend uit artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, dient te worden opgemerkt dat deze artikelen betrekking hebben op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst, doch niet op de bewijswaarde van stukken bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Tevens stellen verzoekers als volgt in hun verzoekschrift:

“Verzoekers verbleven minder dan een maand in Cucuta en vervolgens nog een week in Venezuela, zoals verzoeker vermeldde. Verzoekster daarentegen zei dat hun verblijf daar langer duurde, maar wenst dit recht te zetten. Zij waren op dat moment letterlijk op de vlucht en nergens op hun gemak. Dat verzoekster zich met enkele weken vergist wat de duur van het verblijf op beide plekken betreft, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas dat verder coherent en gedetailleerd is.”

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde als volgt:

“Altijd voor het werk? Cucuta dat was omwille van de situatie waarin we zaten

Hoelang heeft u daar verbleven? Anderhalve maand ongeveer

Wanneer was dat? Juni 2018

Heeft u ooit in het buitenland gewoond? Cucuta ligt vlakbij Venezuela, ik ben anderhalve maand in Cucuta geweest, en ik moest toen ook naar Venezuela gaan, zo’n 20 dagen” (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 6)

en:

“Tot wanneer zijn jullie nog Cucuta gebleven? Tot helft van augustus, ik zei anderhalve maand

Van wanneer tot wanneer waren jullie in Venezuela? Wel aangezien mijn oom zei dat we daar weg moesten en ik had geregardeerd dat we niet wisten waar naartoe, zei hij dat we enkele dagen daar konden blijven, dan zijn we naar Venezuela vertrokken, dat was zo’n 20 dagen” (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 13).

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud daarentegen als volgt:

“Wanneer naar Cucuta? Dat was ongeveer in juli

Hoelang bent u daar gebleven? Nee, daar zijn we niet lang gebleven, we zijn daar zelfs geen maand gebleven” (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7)

en:

“Wanneer naar Venezuela? Nee dat is daar vlakbij, vlakbij Venezuela, ik kan u niet meer zeggen over Cucuta en Venezuela

Wanneer ging u naar daar? Ah, dat was in juli, toen dat zich voordeed met oom van mijn echtgenote, we konden daar niet blijven, een week later ongeveer

[...]

Wanneer keerde u terug naar Bogota? In augustus ongeveer

Wanneer in augustus? Nee, het was eerder eind juli

U bent meer een week in Urena gebleven? ja” (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8).

Hieruit blijkt dat verzoekers elkaar wel degelijk tegenspreken over het tijdstip en de duur van hun verblijf in Cucuta en Venezuela. De gekunstelde *post factum*-bewering in het verzoekschrift dat verzoekster zich heeft vergist omdat zij op dat moment op de vlucht waren en zich nergens veilig voelden, kan deze tegenstrijdigheden geenszins verschonen. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoekster zich tweemaal tijdens haar persoonlijk onderhoud op dezelfde wijze heeft uitgesproken over het tijdstip en de duur van hun beweerde verblijf in Cucuta en Venezuela. Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers’ verklaringen.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat verzoekers niet weten wat de exacte functie is van de persoon ten aanzien van wie zij een verklaring aflegden, temeer daar zij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen afleggen en hun familieleden geen melding maakten van verzoekers’ verblijf in Cucuta en/of Venezuela:

“Verder stelt u dat u in Venezuela een klacht liet optekenen bij een man die uw oom kende (CGVS, p. 14). U weet niet wat deze man precies deed of wat zijn exacte functie was, u denkt dat hij bij het parket werkte (CGVS, p. 14), maar hij nam uw verklaring af die u later nog zou moeten gaan bevestigen bij de politie in Colombia (CGVS, p. 14). Jullie stapten echter nooit naar de politie. Uw man weet evenmin welke functie de persoon had aan wie u alles vertelde (CGVS C., p. 9-10), hij zegt dat het “ambtenaren of zo” waren. Bovendien stelt hij dat ze met twee langskwamen om dit te noteren terwijl u maar sprak van één man (CGVS C., p. 9). Jullie zouden zelfs bedreigd zijn in Venezuela door leden van deze bende. Ze zouden eenmaal zijn langsgelopen bij het huis en jullie bedreigd hebben en gevraagd terug

te komen naar Bogota (CGVS, p. 15). Het is opmerkelijk dat uw man in eerste instantie niks over hun bezoek aan jullie verblijfplaats in Venezuela vertelde (CGVS C., p. 6). Hij beweerde namelijk eerst dat jullie besloten terug te keren naar Bogota na het afleggen van een verklaring (CGVS C. p. 6). Het is maar op het moment dat hem nadrukkelijk door het CGVS wordt gevraagd of de bendeleden ook langskwamen in Venezuela dat hij bevestigend antwoordt (CGVS C., p. 8). Dat uw man spontaan niet vermeldde dat jullie ook bezoek hadden gekregen van deze bende in Venezuela bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van jullie relaas. Daarnaast vertelden uw familieleden in België tijdens hun persoonlijk onderhoud niet dat u en uw man destijds in Cucuta of Venezuela waren, maar verklaarden ze dat jullie in Bogota waren (CGVS D., p. 10, CGVS J. p. 6). Nochtans werden ze gehoord in de periode dat u zich volgens uw verklaring buiten Bogota bevond (31/7/2018) en waren uw familieleden hiervan op de hoogte zo stelt u (CGVS, p. 14)."

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande als volgt:

"Verzoekers verduidelijken vooreerst dat zij hun familieleden achteraf pas hebben geïnformeerd over hun verblijf in Cucuta en Venezuela. Op het moment zelf hebben zij hun familie in België daarvan niet op de hoogte gebracht, omdat zij hen niet bezorgd wilden maken, zeker nu verzoekster op dat moment zwanger was. Het is dus normaal dat zij daarvan niet op de hoogte waren op het moment dat zij door tegenpartij gehoord werden."

en:

"Het zou de geloofwaardigheid van hun relaas ondermijnen indien verzoeker en verzoekster daarover tegenstrijdige verklaringen aflegden. Dit is niet het geval. Beide gaven duidelijk aan dat de bendeleden hen ook in Venezuela opzochten en bedreigden. Dat verzoeker dit vertelt, nadat hij ernaar gevraagd werd, doet daaraan geen afbreuk."

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaren dat zij tijdens hun verblijf in Venezuela een verklaring aflegden ten aanzien van een man die verzoeksters oom kende maar dat geen van beiden precies kan aangeven wat diens precieze functie is (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 14 en notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9-10). Waar verzoekster het heeft over één man, houdt verzoeker bovendien voor dat twee personen langskwamen. Verzoeker verklaart verder dat zij na het afleggen van de verklaring besloten om terug te keren naar Bogota (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6), terwijl verzoekster spontaan melding maakte van een bedreiging van de bendeleden tijdens hun verblijf in Venezuela (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 15) en verzoeker deze bedreiging pas vermeldt wanneer hij hier uitdrukkelijk over wordt bevroegd door de *protection officer* (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker ook spontaan zou vermelden dat zij ook tijdens hun verblijf in Venezuela door de bendeleden werden bedreigd. Verder verklaarden verzoeksters zussen D. en J. tijdens hun persoonlijk onderhoud op 31 juli 2018 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) dat verzoekers op dat moment in Bogota verbleven, terwijl verzoekers volgens hun eigen verklaringen op dat moment in Cucuta of Venezuela waren en verzoekster verklaarde dat haar familie hiervan op de hoogte was (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 14: *"Wist uw familie dat jullie in cucuta en venezuela waren? Ja, mevrouw"*). De bewering in onderhavig verzoekschrift dat verzoekers de familieleden van verzoekster pas achteraf inlichtten over hun verblijf in Cucuta en Venezuela en niet op het moment zelf teneinde hen niet ongerust te maken daar verzoekster op dat moment zwanger was, wordt louter *post factum* aan hun relaas toegevoegd, hetgeen allerminst ernstig is. Verzoekster maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud geen enkel melding van het pas achteraf inlichten van haar familieleden over hun verblijf in Cucuta en Venezuela teneinde hen, onder meer omwille van haar zwangerschap, niet ongerust te maken. Redelijkerwijze kan bovendien worden verwacht dat verzoekers' verblijf in Cucuta en Venezuela, dat volgens verzoeksters verklaringen was ingegeven om aan de bedreigingen van de bendeleden in Bogota te ontsnappen, verzoeksters familieleden net gerust zou kunnen stellen temeer gelet op verzoeksters zwangerschap op dat moment.

2.3.2.5. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij klacht indiende tegen de bende, terwijl zij zulks op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ontkende:

"U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u geen klacht heeft ingediend tegen deze bende (CGVS, p. 14, 19). Echter valt er in de verklaring die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te lezen dat u terugkeerde van Venezuela naar Colombia en een klacht

heeft ingediend bij het openbaar ministerie (zie verklaring DVZ, vraag 5). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar kan geen verschoning geven voor deze tegenstelling. U stelt enkel dat dit niet zo is, er is geen klacht ingediend, maar kan niet zeggen waarom dit dan wel anders staat genoteerd in uw verklaring voor DVZ (CGVS, p. 19). U ondertekende deze verklaring trouwens voor akkoord en stelde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het onderhoud op DVZ goed was verlopen (CGVS p. 3). U biedt aldus geen verduidelijking voor deze tegenstrijdigheid.”

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande als volgt:

“Verzoekster legde bij het CGVS in detail uit dat het voor hen te gevaarlijk was om zich tot de politie of het parket te wenden om een klacht in te dienen, maar dat ze via een kennis van de oom van verzoekster een klacht konden laten akteren, zonder daarvoor naar het parket te gaan.

Dit gebeurde terwijl ze nog in Venezuela waren.

Bij de DVZ verklaarde verzoekster:

[...]

Zoals volgt uit deze kopie van het interview van verzoekster in het administratief dossier, werden de zinnen "Uiteindelijk zijn we teruggekeerd naar Colombia. We hebben een klacht ingediend bij het openbaar ministerie." aangeduid door tegenpartij. De zin die daarop volgt "Uiteindelijk zijn we teruggekeerd naar Colombia" werd niet aangeduid.

Uit de verklaringen van verzoekster bij de DVZ is nochtans niet af te leiden of zij de klacht indienden voor dan wel nadat ze terugkeerden naar Bogota. De zin "we hebben een klacht ingediend bij het openbaar ministerie" staat immers tussen de zinnen "Uiteindelijk zijn we teruggekeerd naar Colombia" en "Uiteindelijk zijn we teruggekeerd naar Bogota", waardoor de chronologie van de klacht / terugkeer niet duidelijk is.

Het is echter logisch dat verzoekster, nadat ze zei dat ze teruggekeerd werden, zich herinnerde dat ze de klacht nog moest vermelden, en daarom daarna nogmaals herhaalde dat ze naar Bogota zijn teruggekeerd. Er valt immers moeilijk in te zien waarom zij, nadat ze stelt dat ze een klacht heeft ingediend, nogmaals zou herhalen dat ze teruggekeerd zijn naar Bogota. Tijdens het gehoor van verzoekster deed tegenpartij opnieuw alsof verzoekster duidelijk zou zijn geweest in het feit dat zij eerst terugkeerde naar Bogota, en daarna de klacht indiende:

[...]

Verzoekster heeft zichzelf dus nooit tegengesproken op dit punt.

De bestreden beslissing is ook op dit punt gebrekkig gemotiveerd.”

De Raad stelt vast dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaarde dat zij bij het Openbaar Ministerie een klacht indienden (administratief dossier, stuk 7B, "vragenlijst", vraag 3.5), terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat zij geen klacht indienden (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 14 en 19). De uiteenzetting in het verzoekschrift dat het onduidelijk zou zijn of verzoekster het had over het indienen van een klacht voor of na hun terugkeer naar Colombia/Bogota, volstaat geenszins om deze tegenstrijdigheid alsnog te verschonen. Tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster immers dat zij waren teruggekeerd naar Colombia en dat zij een klacht indienden bij het Openbaar Ministerie. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maakte verzoekster geen enkele melding van een klacht bij het Openbaar Ministerie en verhaalde zij enkel over het afleggen van een verklaring ten aanzien van een persoon die haar oom kende maar van wie zij niet precies wist aan te geven wat diens functie was (zie *supra*). Dat verzoekster tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken na het aanhalen van de klacht bij het Openbaar Ministerie nogmaals verklaarde dat zij terugkeerden naar Bogota, doet hieraan geen afbreuk. Daarenboven kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster zou verduidelijken of zij al dan niet een klacht indiende bij het Openbaar Ministerie wanneer zij tijdens haar persoonlijk onderhoud met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werd geconfronteerd, doch komt zij niet verder dan dat zij niet weet waarom zulks op de Dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 19).

2.3.2.6. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat het niet aannemelijk is dat de bende verzoekers drugs voor hen zouden laten verkopen:

“Daarnaast is het opmerkelijk dat u en uw man marihuana zouden hebben moeten verhandelen voor deze bende (CGVS, p. 10, 12 en CGVS C., p. 6). Immers, zo blijkt uit de verklaringen van u en uw familieleden, betreft het een bende met veel macht en leden, het is dan ook niet duidelijk waarom ze

jullie, als mensen die door hen werden bedreigd, deze taak zouden hebben laten uitvoeren. Ze zouden ermee bedreigd hebben de familie van uw man iets aan te doen mochten jullie niet gehoorzamen. Het is dan ook bevreemdend dat zijn familie na jullie vertrek geen problemen heeft gekend (CGVS, p. 19, CGVS C., p. 17). Nochtans zijn jullie tegen de zin van de bende vertrokken en hebben jullie zelfs een lading drugs in de vuilbak gegooid, iets wat ze zeker niet ongestraft zouden laten passeren (CGVS, p. 17) en CGVS C., p. 11)."

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande als volgt:

"Deze stelling getuigt van het gebrek van kennis van tegenpartij van de situatie in Colombia en meer bepaald van de brutale werkwijze van de criminele bendes, waaronder de bende Sayayines.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat beide verzoekers gedetailleerd hierover vertelden, (bijvoorbeeld dat toen ze vluchtten, zij de drugs in een vuilbak gooiden om te vermijden dat deze nog in het huis zouden liggen en de huisbazin in de problemen zou komen) en dit getuigt van het doorleefde karakter van deze ervaringen.

Ten tweede is het helemaal niet onlogisch dat een machtige en rijke bende de risico's die gepaard gaan met het verkopen van drugs "on the ground outsourcet en zich daar zelf niet mee inlaat. Het is ten derde een bijzonder lepe en effectieve manier van de Sayayines om verzoekers in hun macht te hebben en te vermijden dat zij zich tot de politie zouden wenden, nu zij zich zelf schuldig maken aan drugshandel.

Tot slot is het geen nieuws dat het voorkomt dat mensen die niks met criminele bendes te maken hebben, verplicht worden om drugs te verkopen door criminele bendes in Colombia.

Een artikel van 19.10.2018 in El Universal draagt de titel "Rescatan a 10 venezolanos que eran obligados a vender droga en Colombia",² vrij vertaald luidt de titel en ondertitel als volgt (stuk 7):

"Tien Venezolanen die gedwongen werden om drugs te verkopen in Colombia werden gered.

Volgens onderzoek van Migración Colombia was een netwerk op zoek naar jonge Venezuelanen in Cucuta, die werden benaderd met de belofte van een baan op de fincas cafeteras."

Die feiten deden zich voor op een van de plaatsen waar ook verzoekers benaderd werden door de bende.

Meer specifiek over de bende Los Sayayines, waarmee verzoekers problemen hadden, werd in 2016 al geschreven dat ze jongeren rekruteren die ze dan verplichten drugs te verkopen (stuk 8 - vrije vertaling):

"De duistere kant van de mensenhandel in de Bronx. Jongeren worden op scholen gerekruteerd om drugs te verkopen of worden seksueel uitgebuit."

Omwille van deze vier redenen is het net bijzonder geloofwaardig wat verzoekers vertelden over hoe zij gedwongen werden om drugs te verhandelen door de bende Los Sayayines. Het bewijst dat verzoekers nood hebben aan bescherming."

De Raad acht het niet aannemelijk dat een machtige en invloedrijke bende die verzoekers zou bedreigen deze zelfde verzoekers zou dwingen om voor hen drugs te verkopen. Verzoekers kunnen in deze immers bezwaarlijk worden beschouwd als betrouwbare partners in deze drugshandel. Waarom verzoekers hierdoor zouden worden weerhouden om naar de politie te stappen, kan niet worden ingezien en wordt door verzoekers niet verduidelijkt in hun verzoekschrift. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de Colombiaanse autoriteiten zouden inzien dat verzoekers door de bende werden gedwongen tot de beweerde drugshandel. Daarenboven kan worden aangenomen dat de beweerde bedreigingen die uitgaan van de bende in hoofde van verzoekers een groter gevaar opleveren dan een mogelijke vervolging vanwege de Colombiaanse autoriteiten wegens de beweerde drugshandel. De persartikels die verzoekers bijbrengen met betrekking tot personen die tot drugshandel werden gedwongen (verzoekschrift, stukken 7 en 8) bevatten louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van verzoekers en die dan ook niet volstaat teneinde hun verklaringen alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. De Raad wijst er daarenboven op dat de problemen van verzoeksters zus D. en haar familieleden met de bende van O. in het arrest nr. 235 244 van 16 april 2020 reeds ongeloofwaardig werden bevonden (zie *supra*).

2.3.2.7. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat verzoekers' verklaringen over hun vertrek uit Colombia tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevatten:

"Verder kunnen er ook nog enkele opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw vertrek uit Colombia gemaakt worden. Zo regelden jullie jullie vertrek met behulp van uw nicht die met een ziekenwagen reed (CGVS, p. 18). Uw zoon was vaak ziek en diende af en toe naar het ziekenhuis te gaan. U maakte op een keer van de gelegenheid gebruik om uw paspoort te regelen, in december 2018 werd het uitgereikt (CGVS, p. 18). Jullie dienden op die manier te handelen omdat uw woning volgens uw verklaring continu in de gaten werd gehouden door de bende. Het is opmerkelijk dat uw nicht, met

wie u overigens geen goede band had (CGVS, p. 9), ermee instemt u per ziekenwagen naar het paspoortkantoor te brengen of dat dit geen wantrouwen zou opwekken bij de bende. Op de dag van jullie vertrek gaven jullie jullie koffers aan de buurvrouw die ze naar de luchthaven zou brengen (CGVS, p. 17, 18), uw man zegt dan weer dat de koffers aan een buurman werden gegeven (CGVS C., p. 7). Onderweg naar de luchthaven werden jullie achtervolgd door de bende en ingehaald en dienden jullie van taxi te wisselen (CGVS, p. 18, CGVS C., p. 6). In eerste instantie wilde de taxichauffeur jullie niet naar de luchthaven brengen maar naar de politie (CGVS, p. 18, CGVS C., p. 6). U kon hem overtuigen om toch naar de luchthaven te rijden. Hij regelde daarop met zijn collega-taxichauffeurs dat ze de bendeleden zouden belemmeren (CGVS, p. 18, CGVS C., p. 6). Dergelijke spectaculaire manier van ontsnappen is uiterst merkwaardig. Aangezien bendes in Colombia geen al te zachte reputatie hebben is het niet aannemelijk dat taxichauffeurs voor enkele onbekenden als jullie dergelijke risico's zouden nemen. Immers zouden ze gemakkelijk door jullie te helpen zelf slachtoffer kunnen worden van de bende. Bovenstaande vaststellingen tonen eens te meer de ongeloofwaardigheid van het relaas aan."

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dienaangaande als volgt:

"Verzoekers legden beide gedetailleerde en volledig compatibele verklaringen af over de manier waarop zij gevlucht zijn. Het getuigt opnieuw van het doorleefde karakter van hun verklaringen. Dat het weinig waarschijnlijk lijkt voor tegenpartij, doet uiteraard geen afbreuk aan de realiteit ervan. De omstandigheden waarin verzoekers terechtgekomen waren, waren zeer bedreigend, zeker sinds zij verplicht werden drugs te verkopen voor de bende op dagelijkse basis. Zij dienden dus zeer omzichtig te werk gaan om te kunnen vluchten.

Alleen over het geslacht van de persoon die hen hielp met hun bagage bestaat verwarring. Verzoekers verduidelijken dat zij een man gecontacteerd hadden om hen te helpen. Het was een vrouw die uiteindelijk in de praktijk hielp met de koffers. Verzoekers verduidelijkten allebei spontaan dat het een vrouw was die hen hielp met hun bagage."

Hiermee komen verzoekers niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder evenwel *in concreto* te verduidelijken waarom deze gevolgtrekkingen volgens hen onjuist en/of onvoldoende zouden zijn. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij een buurvrouw vroegen om hun koffers naar de luchthaven te brengen (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 17-18), terwijl verzoeker verklaarde dat zij dit aan een buurman vroegen (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7). Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van beide verzoekers blijkt nergens dat zij verklaarden dat zij een man hadden gecontacteerd om hen te helpen en dat een vrouw hen hielp met de koffers. Integendeel, verzoeker verduidelijkte uitdrukkelijk dat zij een buurman contacteerden voor de koffers (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7).

2.3.2.8. Met betrekking tot de door verzoekers voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

"De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Het uittreksel van het huwelijksregister toont uw huwelijk met C.B.C.A. aan. Het uittreksel van de burgerlijke stand van uw zoon toont zijn identiteit aan. De vliegtuigreservatie toont aan dat u een reis reserveerde om met het vliegtuig naar België te reizen. Van de aangehaalde problemen met een criminele bende kan u geen enkel begin van bewijs aanbrengen."

en:

"Het document dat u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kan bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden hier niet betwist."

Dienaangaande voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in hun verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

De foto's van verzoeksters zus D. en de uiteenzetting met betrekking tot de stad Barrancabermeja (verzoekschrift, stukken 4 en 6) kwamen reeds aan bod in 's Raads arrest nr. 235 244 van 16 mei 2020 (zie *supra*). Het opnieuw bijbrengen ervan in het kader van onderhavig beroep werpt op deze beoordeling geen ander licht. Het paspoort van verzoekers' zoon (verzoekschrift, stuk 9) bevestigt louter

de identiteit en nationaliteit van hun zoon, een element dat heden niet wordt betwist doch dat geen *nexus* vertoont met de aangehaalde vluchtmotieven. De persartikels (verzoekschrift, stukken 3, 5 en 7-8) bevatten louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van verzoekers en die dan ook niet volstaat teneinde hun voorgehouden vluchtmotieven alsnog *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen de hiervoor aangehaalde motieven uit de bestreden beslissingen (zie *sub* 2.3.2.2. - 2.3.2.8.) te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.11. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers' vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht als volgt:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cQvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cQvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_2020Q727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind. Deze motieven vinden steun in de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van

het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER